

บทนำ

“ข้ามถนนระวังๆ หน้อยนะ มาเรีย” คนขับรถประจำทางตะโกนบอกด้วยคำเตือนเดิมๆ เช่นทุกครั้งเมื่อจอดป้ายนี้ในเวลาห้าทุ่ม

ผู้โดยสารคนเกือบสุดท้ายยกมือขึ้นโบกแสดงว่ารับรู้ อีกมือยึดราวโลหะที่บานประตูเพื่อประคองตัวขณะก้าวลงบันได หล่อนโบกมือลาอีกครั้งหลังจากที่ลงมายืนบนบาทวิถีเต็มสองเท้า แล้วมองประตูบานพับของรถประจำทางเลื่อนปิด มาเรียเข้าใจความหมายของประโยคที่ได้ยินซ้ำๆ ซากๆ นั่นดี เพราะได้รับคำเตือนแบบเดียวกันนี้แทบทุกคืน

คอยจนรถประจำทางผ่านไปก่อน หล่อนก็เหลียวมองซ้ายขวาตามความเคยชิน ทั้งๆ ที่เห็นอยู่แล้วว่ามีรถสี่แถวแล่นอยู่ฝั่งตรงข้ามถนนเพียงคันเดียว มีรถสี่เข็มคันหนึ่งจอดอยู่ฝั่งนั้นด้วย หล่อนเพิ่งสังเกตเห็น และเพิ่งเห็นว่ามีชายร่างสูงใหญ่ยืนอยู่ข้างๆ ในเงามืด เป็นร่างดำตะคุ่มๆ ที่พอดูออกเพียงว่าเป็นผู้ชาย เพราะทั้งสูงทั้งหนาเกินกว่าจะเป็นผู้หญิง และที่ทำให้หนวๆ ร้อนๆ ก็เมื่อแน่ใจว่าเขากำลังมองตรงมาทางนี้

มาเรียลังเลที่จะข้ามไปฝั่งนั้นในทันที เค้าซึ่งกำลังก้าวลงจากบาทวิถี

ซังกเมื่อได้ยินเสียงเครื่องยนต์รถดังกระหึ่มมาจากที่ไกลพร้อมๆ กับเสียงร้องโหวกเหวกของผู้ชาย หล่อนถอยหลังห่างจากขอบบาทวิถีด้วยสัญชาตญาณ

รถบรรทุกคันไม่ใหญ่นักหักเลี้ยวหัวมุมถนนมาด้วยความเร็วสูงจนน่ากลัว เสียงล้อรถบดผิวถนนดังสนั่นประสานกับเสียงตะโกนบอกอะไรบางอย่างมาจากกระยะตอนหลัง ใครคนหนึ่งปาขวดเปล่าลงมากกระทบพื้นซีเมนต์แตกกระจายตรงที่หล่อนยืนพอดี ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ หากเป็นความจริง หล่อนรู้ดี

สำหรับหล่อนแล้ว รถซึ่งมีคนเมาขับและคนเมานั่งกันมาเต็มคันนั้นน่ากลัวเสียยิ่งกว่าผู้ชายที่ยืนสงบนิ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเสียอีก

ระยะทางจากป้ายรถเมล์นี้ไปบ้านพักที่หล่อนอาศัยอยู่รวมกับเพื่อนร่วมชาติอีกเจ็ดคนนั้นไม่ไกลเลย เพียงตัดเข้าตรอกแคบๆ ระหว่างตึกแถวสองชั้นฝั่งนั้นไปออกอีกด้านก็ถึงแล้ว ในเวลากลางวันแถวนี้ไม่น่ากลัวเพราะมีผู้คนพลุกพล่าน

รถกระบะคันนั้นผ่านไปแล้วโดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่มีใครลงมาไล่ต้อนหน้าต้อนหลังหล่อนอย่างคึกคะนองให้หวาดกลัวอีก มาเรียกกระชับกระเป่าสะพายใบใหญ่ที่คล้องไว้กับแขน แล้วก้าวลงบนถนนอีกครั้งพร้อมๆ กับเสียงรถอีกคัน...หรือสองคัน...ดังมาแต่ไกล รถคันนั้นใกล้เข้ามาเร็วผิดปกติ หล่อนสาวเท้าให้เร็วขึ้นอีก

อยู่ดีๆ แสงสว่างจ้าจากไฟหน้ารถวาบขึ้นอย่างกะทันหัน มาเรียกหันขวับไปดู ตะลึงจั้งงเมื่อแสงจากไฟสูงนั้นพุ่งเข้าหน้าพอดี มันจัดจ้าจนตาพร่า หล่อนยกแขนขึ้นป้องหน้าด้วยสัญชาตญาณ ไม่รู้ตัวเลยว่าความตระหนกนั้นทำให้เท้าหยุดก้าวเดิน ใจคิดว่าอย่างไรเสียรถคันนั้นก็หยุดเมื่อเห็นหล่อน หรือลดความเร็วลง หรืออย่างน้อยก็เบี่ยงหลบไปอีกด้าน หากก็ผิดคาด รถไม่ชะลอความเร็วแม้แต่น้อย กลับพุ่งเข้าหาเร็วเสียจนตั้งหลักไม่ทัน หญิงสาวร่างอวบตัวมียืนตัวแข็งอยู่ตรงนั้น ตาปิดแน่น ปากเพรียกว่ำหาพระเจ้า ใจคิดถึงลูกและหลานที่กำลังคอยหล่อนกลับไปหาในวันใดวันหนึ่งข้างหน้า แต่วันนั้นคงมาไม่ถึงอีกแล้ว

แรงกระแทกพาเอาหล่อนลอยขึ้นไปบนหน้าหม้อรถ ปะทะเข้ากับกระจก

หน้าจันแตกร้าว รถคันนั้นปัดเป้ออกนอกทางเมื่อคนขับหักพวงมาลัยเพราะตกใจ เหยี่ยวเอาคนที่ร่างกายอ่อนปวกเปียกไปหล่นลงบนพื้นถนน...ซึ่งรถอีกคันตามหลังมาติดๆ

มีเสียงร้องเอะอะเมื่อรถกระบะซึ่งมีขนาดใหญ่กว่าแล่นทับส่วนใดส่วนหนึ่งของคนที่อยู่บนพื้นถนน

เมื่อตั้งสติได้ คนขับทั้งสองคันพุ่งรถเลยไปโดยไม่แม้แต่จะเหลียวหลังมาดูผลงานของตัวเอง

มาเรียนนอนคุดคู้งมกองเลือดอยู่กลางถนน ปวดร้าวไปทั้งตัว พยายามขยับขาเพื่อจะลุกยืน แต่ขาทั้งสองข้างหนักอึ้ง แรกๆ ซาหีบ ต่อมาความเจ็บปวดรุนแรงพุ่งปราดไปทั่วบริเวณ เจ็บจนต้องครางออกมาเบาๆ มีอะไรเหลวๆ อยู่ในโพรงจมูก ทำให้หายใจลำบากขึ้นทุกที

หากเพียงไม่นานความเจ็บปวดก็ค่อยๆ เลือนหายไป พร้อมๆ กับเสียงทุ้มนุ่มนวลปลอบประโลม หล่อนพยายามเงี้ยวหุฟัง พยายามจับใจความและทำความเข้าใจ

“มาเรีย”

เขารู้ชื่อหล่อน รู้ได้อย่างไร

“อย่ากลัว ไม่มีอะไรต้องกลัวอีกแล้ว”

ตอนนี้หล่อนรู้สึกว่ทั้งตัวเบาหวิว สบายขึ้นมากแล้ว พยายามหันไปมองตามเสียง พยายามพลิกศีรษะซึ่งเมื่อครู่ปวดร้าวจนแทบปริไปทางนั้น เห็นร่างสูงๆ นั้นเคลื่อนเข้ามาใกล้ ผู้ชายคนนั้นเอง คนที่หล่อนเห็นยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามถนน เหมือนความสงบจะตามมาด้วย

“ฉันตายแล้วใช่ไหม” หล่อนถาม และเขาก็ไม่ตอบ หล่อนจึงถามต่อ

“คุณเป็นใคร”

เขายังไม่ตอบอยู่เช่นเดิม ร่างสูงทรุดนั่งบนเขาข้างเดียวใกล้ๆ มาเรีย

คราวนี้หล่อนเห็นหน้าเขาชัดเจน ใบหน้านั้นงดงามเกือบผิดเพศ รูปหน้ายาวรีลงมาจบบที่คางออกเหลี่ยม ดูแกร่งทีเดียว จมูกตั้งสันตรง เห็นเป็นเงาในความสลัว ริมนิปากบาง หยักได้รูปสวย ที่สะดุดตาที่สุดไม่มีอะไรเกินดวงตาคู่นั้น ดวงตาสีแปลก เป็นสีออกเทา โสจณส่งประกาย

“ลา ซานติซซิมา มวยเอเต้?” หล่อนอุทาน แน่ใจว่าเขาคือนักบุญแห่งความตายตามความเชื่อของผู้คนในประเทศที่จากมาแสนนาน

“ไม่ใช่หรอก มาเรีย” เขายิ้มอ่อนโยน “ไม่ใช่”

“ฉันห่วงลูกกับหลาน” นั่นเป็นเพียงสิ่งเดียวที่ยังค้างคาอยู่ในใจหล่อน มือใหญ่ๆ เลื่อนมาบริเวณศีรษะหล่อน แต่ก็ชะงักเสียดกลางคัน รีบดึงกลับเหมือนคิดอะไรขึ้นได้

“อย่าห่วงเลย ไม่มีอะไรต้องเป็นห่วงอีกแล้ว ไปกับพระเจ้าเถอะนะ” เขาว่า “อย่าห่วงอะไรอีกเลย”

ด้วยคำพูดนั้นของเขา รอยยิ้มบางๆ ผุดขึ้นที่ริมฝีปากซึ่งเริ่มซีดลงตามลำดับ ตาปริือปิดสนิทพร้อมๆ กับผ่อนลมหายใจสุดท้าย

เสียงเหมือนกรีดร้องนั้นทำให้หญิงสาวพวาชิ้นสุดตัว หนึ่งสี่เล่มทั้งหนาทั้งหนักซึ่งวางอยู่บนหน้าอกหล่นโครมลงบนพื้น มือความเปะปะไปบนที่นอน จนพบเครื่องติดต่อกายในซึ่งวางทิ้งอยู่ข้างๆ

หญิงสาวกดปุ่มรับสัญญาณพร้อมกับที่เสียงแหลมสูงฟังดูร้อนรนแทรกเข้ามาในทันที

“หมดอะวัน...” ไม่มีใครออกเสียงนามสกุลยาวๆ ของเธอได้ ทุกคนที่นั่นจึงเรียกเธอด้วยครึ่งหลังของชื่อต้นแทน “คนไข้หัวใจหยุดเต้น...ที่ห้องฉุกเฉิน”

“ไปเดี๋ยวนี้แหละ”

เธอตอบกลับไปทันควันโดยไม่ต้องเสียเวลาคิด ไม่เสียเวลาถาม ถือว่าไปเห็นก็รู้เองว่าจะอะไรเป็นอะไร

บริเวณห้องฉุกเฉินกำลังวุ่นวายเมื่อเธอไปถึง เจ้าหน้าที่หน่วยฉุกเฉินกำลังรายงานปริมาณยาซึ่งให้คนไข้ไปแล้ว

“...ไนโตรกริเซอริน ๑๐ ไมโครกรัม มอร์ฟีน ๑๕ มิลลิกรัม คนไข้ชื่อ สตีเวน คาร์เพนเทอร์ อายุ ๖๓ ปี หนัก ๒๑๕ ปอนด์ สูง ๖ ฟุต...ใช้เครื่องกระตุ้นหัวใจ...เคยหัวใจวายมาสองครั้ง...”

๑ La Santísima Muerte นักบุญแห่งความตายในความเชื่อของชาวเม็กซิโก

พยายามสร้างใหญ่คนหนึ่งกำลังบีบหัวใจ พอหันมาเห็นแพทย์หญิงร่างเล็ก
บาง ก็รีบผล่ออกห่างจากเตียง

วาดตะวันชายตาดูเครื่องวัดการเต้นของหัวใจก็เห็นเส้นสีดำสูงๆ ต่ำๆ
ไม่สม่ำเสมอบนจอ มีเสียงบีบๆ สูงบ้างต่ำบ้างเป็นเครื่องยืนยันว่าหัวใจคนไข้เต้น
ขึ้นมาได้ก็เพราะการบีบ ไม่ใช่เต้นได้เอง โอกาสที่จะหยุดอีกครั้งยังมีอยู่ และก็
เป็นเช่นนั้นจริงๆ อยู่ดีๆ เส้นบนจอกลับสูงขึ้นเรื่อยๆ เสียงบีบก็สูงตามไปด้วย
เธอรู้ว่านั่นหมายถึงอะไร หัวใจของชายสูงอายุผู้นี้กำลังกระตุกอย่างรุนแรง

“ต้องช็อกแล้วละ” เธอสั่งทันทีโดยไม่ต้องคิด

พยายามลอรูปร่างผอมอีกคนรู้หน้าที่ดี หล่อนกำลังป้ายเจลใสลงบนแผ่น
เครื่องช็อกหัวใจ

“ซาร์จที่สองร้อยยี่สิบ”

พยายามลปรับตั้งเครื่องช็อกหัวใจแล้วส่งที่ช็อกสองอันให้หมอ

วาดตะวันวางทั้งสองแผ่นลงบนหน้าอกคนไข้ แผ่นทางขวานาบลงบน
กระดูกสันอก แผ่นซ้ายนาบเหนือราวนม

“เคลียร์” พยายามลคนเดิมให้สัญญาณ

เธอกดปุ่มที่ด้านของมัน

ร่างใหญ่ๆ นั้นแข็งเกร็งขึ้นอย่างรุนแรง แขนขวาเหวี่ยงขึ้นเบื้องบนและ
ตกลงมาเองเหมือนถูกทิ้งลงจากที่สูง เส้นบนเครื่องวัดหัวใจพุ่งขึ้นสูงจนพื้นจอ
แล้วตกกลับลงมาดังเดิม คราวนี้เส้นดำรูปทรงเหมือนฟันปลานั้นสม่ำเสมอ
เช่นเดียวกับเสียงบีบๆ

แพทย์ประจำบ้านสาวพิจารณาใบหน้าคนไข้สลัดกับเส้นสายบนจอ หัน
กลับมาพิจารณาทรวงอกกว้างๆ ตรงหน้า ก็เห็นว่ากระเพื่อมขึ้นลงสม่ำเสมอดี
คนไข้สุดลมหายใจลึกแล้วปรือตาขึ้นช้าๆ แต่แวต่ายังเลื่อนลอย ดูเหมือน
ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

วาดตะวันเกือบจะถอนใจอย่างโล่งอกออกมาแล้ว แต่อยู่ดีๆ ตาคู่นั้น
ก็เหลือกลาน กลอกขึ้นข้างบน ลมหายใจติดขัดขึ้นมาอย่างกะทันหัน ปากอ้าค้าง
เธอหันขวับกลับไปดูเครื่องวัดหัวใจที่กลายเป็นเส้นตรงไปแล้ว

“อะไรอีกล่ะเนี่ย” อุทานเป็นภาษาไทยอย่างหัวเสีย แล้วเปลี่ยนกลับเป็น

ภาษาอังกฤษดั้งเดิม “ต้องให้ออกซิเจน ขอท่ช่วยหายใจด่วนเลย”

พยาบาลตัวใหญ่มือกุญแจทั้งหมดนั้นอยู่ในมือแล้ว

วาดตะวันขยับไปยืนที่หัวเตียง ประคองศีรษะคนไข้ให้หงายมาข้างหลัง รับแท่งนำท่ช่วยหายใจมาก่อน คราวนี้คนไข้ตัวใหญ่ที่รู้สึกตัวครึ่งๆ กลางๆ ดิ้นอึกๆ อักๆ จนทั้งพยาบาลและเจ้าหน้าที่แผนกฉุกเฉินต้องเข้าช่วยกดทั้งแขนทั้งขาเอาไว้

“ทำไมคนไข้เป็นอย่างนี้ล่ะ เขามีปัญหาอะไร”

นั่นควรเป็นพรสวรรค์ก็อย่างของคนเป็นหมอ ต้องคิดอย่างหนึ่งในขณะที่มือทำก็อย่างได้ในเวลาเดียวกัน

“เขาไม่ได้มาให้ตรวจตามเวลา แบตเตอรี่เครื่องกระตุ้นหัวใจของเขาอ่อนมานานแล้ว”

ใครคนหนึ่งตอบ และวาดตะวันก็ไม่ได้เงยหน้าขึ้นเพื่อมองว่าเป็นใคร เห็นเส้นเสียงแล้ว และเตรียมสอดท่ช่วยหายใจตามลงไป

“ในถุงนั้นมีอะไร” ศีรษะที่ยังคงก้มมองเข้าไปในลำคอคนไข้กระตุกไปทางถุงน้ำเกลือชนิดหนึ่ง

“ไอซูเพรล” เสียงเดิมตอบ หล่อนหมายถึงยาคลายกล้ามเนื้อบริเวณหลอดลม ช่วยในการหายใจ และยังช่วยหัวใจบีบตัวอีกด้วย

“เร่งให้เร็วขึ้นอีก”

ใครคนหนึ่งทำตามคำสั่งนั้น วาดตะวันเห็นได้จากทางตาวาใครอีกคนเข้ามาปรับสายน้ำเกลือ

กำลังตั้งท่าจะสอดท่ช่วยหายใจลงไปในลำคอคนไข้อยู่แล้ว ก็มีอันต้องตกใจเมื่อมือหนาๆ วาดขึ้นมาคว้าเปะปะ พบแท่งยาวๆ ซึ่งลงไปอยู่ในคอตัวเองกว่าครึ่งก็ดึงออกอย่างแรง

วาดตะวันเกือบอุทานออกมาเป็นภาษาไทยอีกครั้ง แต่คำสวดประดามีที่รู้จักติดอยู่เพียงริมฝีปากเมื่อสบตาที่ลึมเต็มที นัยน์ตาคู่นั้นนิ่งวอน เหมือนสำนักผีเสื้อด้วยซ้ำ เธอเหลือบดูทรวงอกหนาๆ ก็เห็นว่ากำลังกระเพื่อมขึ้นลงอีกครั้ง

เรียวกปากบางเหยียดยิ้มกว้างขวาง แสบจะหัวเราะเมื่อเอ่ยทักทายคนไข้ซึ่งเมื่อครู่หัวใจหยุดเต้นไปแล้ว

“ยินดีที่เห็นคุณกลับมาอีกครั้ง คุณคาร์เพนเทอร์”

ม่านซึ่งรูดปิดไว้ครึ่งๆ แหวกออกอย่างแรง วิสัญญีแพทย์วัยยั้งหนุ่ม
ตาลีตาเหลือกโผล่พรวดเข้ามา เลื้อกาวนสี่ขาที่สวมกลับในออกนอก มีแพทย์
ฝึกหัดหนุ่มน้อยกระหืดกระหอบตามหลังมาติดๆ ผมสีทองยุ่งเหยิง เส้นผม
ทั้งศีรษะชี้ขึ้นไปคนละทิศละทาง ทั้งคู่หอบแฮกๆ เหมือนเพิ่งวิ่งมาจากสนามแข่ง
วิ่งร้อยเมตร

วาดตะวันแงยหน้าขึ้นมองทั้งคู่ยิ้มๆ และคนไข้วัยเด็กเป็นคนเอ่ยทักทาย
เสียเองด้วยเสียงแหบแห้ง

“สวัสดีคุณหมอ ผมว่าผมไม่เป็นไรแล้วละ”

๑

แสงอรุณเพิ่งจับขอบฟ้าได้ไม่นานเมื่อชายหนุ่มเลี้ยวรถเข้ามาในบริเวณโรงพยาบาล จะว่านี่คือสถานที่ซึ่งคุ้นเคยก็คงได้ เขาส้มตาดูโลกที่นี่เมื่อสามสิบปีที่แล้ว เมื่อครั้งที่โรงพยาบาลแห่งนี้เป็นเพียงตึกหลังเดียวบนพื้นที่ว่างกว้างขวาง เวลาที่ตึกหลังนั้นลดความสำคัญลงมาก เหตุก็เพราะมีอีกหลังถูกสร้างขึ้นแทนที่ ตึกหลังใหญ่เจ็ดชั้นนั้นสร้างขึ้นทางซีกซ้าย เยื้องมาตอนหน้าของหลังเก่า

ไกลออกไปทางฝั่งซ้ายของตึกทั้งสองหลังเป็นตึกสองชั้นรูปทรงเรียบๆ ดูไกลๆ เหมือนกล่องสี่เหลี่ยมสีน้ำตาล ตึกหลังนั้นสร้างเมื่อสิบกว่าปีมาแล้ว มิได้เป็นส่วนหนึ่งของโรงพยาบาลเสียทีเดียว หากเป็นสถานที่เก็บศพและชันสูตรศพของเคาน์ตีมากกว่า

ก่อนเลี้ยวเข้าบริเวณลานจอด เขายังอดมองไปทางตึกหลังนั้นไม่ได้ ร่างของมาเรียคงอยู่ที่นั่นแล้วในเวลานี้ หญิงสูงวัยน่าสงสารที่ตลอดชีวิตประกอบแต่กรรมดี หลอนไม่เคยคิดร้ายและไม่เคยทำร้ายใครเลย สบายใจอย่างหนึ่งว่าอย่างน้อยหลอนก็ไม่ได้สิ้นใจอย่างโดดเดี่ยวอยู่กลางถนน อย่างน้อยเขาก็อยู่ที่นั่นด้วย

เท้าซึ่งกำลังผ่อนคันเร่งเพื่อเลี้ยวเข้าจอดชะงักไปนิดเมื่อจักรยานแบบเสือหมอบพุ่งปราดออกมาจากด้านหลังของตึกหลังใหญ่ คนซึ่งอยู่บนจักรยานดูตัวเล็กนิดเดียว ร่างเล็กๆ บางๆ นั้นมีเสื้อโคตสีน้ำตาลคลุมเสียมิดชิด บนหลังมีเป้สีน้ำเงิน ศีรษะสวมหมวกกันน็อก จึงมองไม่เห็นใบหน้า ที่ทำให้เขาแน่ใจว่าเป็นเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลก็ตรงชายขาทางเกงผ้าสีฟ้าซึ่งโพล่พ้นเสื้อโคตตัวใหญ่นั้นออกมา รองเท้าผ้าใบสีขาวสะท้อนแสงสีทองจางยามรุ่งสาง

จักรยานคันนั้นอ้อมโค้งผ่านหน้าเขาไปอีกฝั่งถนน แล้วพุ่งไปอย่างรวดเร็วทันได้เห็นก็เพียงเสี้ยวหน้าที่โพล่พ้นหมวกกันน็อกออกมานิดเดียว นิดเดียวจริงๆ เพราะใบหน้านั้นดูเล็กมาก น่าจะเป็นผู้หญิง เขาคิดเช่นนั้น ผู้หญิงซึ่งทำงานที่นี่ คู่ันเคยกับที่นี่ จึงไม่หวาดกลัวที่จะถีบจักรยานคนเดียวในโรงพยาบาลในเวลาเช้าซึ่งยังไม่มีผู้คนให้เห็นเลยอย่างนี้

มีรถเพียงไม่กี่คันในลานจอดด้านหน้า จากที่จอดรถตรงนั้นมองตรงไปเห็นตึกหลังเก่ารัวไร สายตาเขาจับอยู่ที่นั่นขณะก้าวลงจากรถ ทุกอย่างที่นี่ยังคงเหมือนเดิม เหมือนเช่นที่มันเป็นเมื่อหลายสิบปีมาแล้ว มีความหลังมากมายอยู่ที่นั่น ความหลังซึ่งเกี่ยวข้องกับแม่และพ่อที่เขารักและนับถือไม่ต่างจากพ่อที่แท้จริง พ่อซึ่งเลี้ยงเขา นับแต่วันคลอดจนเติบโตใหญ่

แผนกคนไข้โรคกระเพาะอยู่ชั้นสาม ทางปีกซ้ายของตึกหลังใหญ่ เขาคุ้นเคยกับชั้นนั้นพอสมควร พอออกจากลิฟต์ก็รู้ว่าต้องเดินต่อไปทางไหน พยาบาลสองคนและผู้ช่วยกำลังจัดยา อีกคนนั่งอยู่บนเก้าอี้ กำลังดูอะไรบางอย่างบนจอคอมพิวเตอร์ หล่อนงยหน้าขึ้นมองเมื่อเขาเดินผ่าน พอเห็นชัดๆ ว่าเป็นใครก็ส่งสายตาหยาดเยิ้มมาให้ เขาเพียงแต่ยิ้มบางๆ ที่มุมปากเป็นเชิงรับรู้ เคยชินเสียแล้วกับสายตาลักษณะนั้นจากผู้หญิงสาว หรือแม้แต่ไม่สาวก็ตาม เขาไม่ได้ทักทาย ไม่คิดจะถามถึงอาการของคนไข้ที่มาเยี่ยม ในเมื่อรู้ดีอยู่แล้วว่าอีกไม่นาน...

ภายในห้องนั้นมีตมเมื่อเขาเปิดประตูเข้าไป มีเพียงไฟดวงเล็กๆ ให้แสงสว่างเพียงเล็กน้อยบริเวณหัวเตียง ช่วยให้เห็นร่างฟ่ายผอมที่กำลังหลับสนิท ตาลึกโหล เปลือกตาบางจนเห็นริ้วเส้นเลือด ขอบตาดำคล้ำ แก้มตอบ ริมฝีปากปราดจากสีเลือดนั้นแห้งผากและแตกเป็นขุย ไม่ต่างอะไรกับสองแขนผอมเกร็ง

ที่ทอดยาวอยู่ข้างตัว บนศีรษะมีเส้นผมสีเงินปนทองเหลืออยู่เพียงหรือมหรือม
สายพลาสติกใสเส้นเล็กๆ คล้องอยู่กับหูสองข้าง โยงมาถึงจมูกเพื่อให้ออกซิเจน
ผ้าห่มถักลายละเอียดสีขาวนวลคลุมขึ้นมาถึงหน้าอกซึ่งกระเพื่อมขึ้นลงเป็น
จังหวะ นั่นเป็นเพียงสิ่งเดียวที่บอกให้รู้ว่าคนที่นอนอยู่ยังมีลมหายใจ หากก็เบา
เสียงจนแทบดูไม่ออก

ภายในห้องเงียบกริบ มีเพียงเสียงบีบเบาๆ เป็นจังหวะสม่ำเสมอจาก
เครื่องตรวจสอบการเต้นของหัวใจข้างเตียง ตัวเลขดิจิทัลสีแดงบนเครื่องคงที่
อยู่ที่ ๖๗ บางขณะขึ้นไปเป็น ๖๙ แล้วตกกลับลงมาที่ ๖๗ อีกครั้ง เหนือขึ้นไป
เป็นเสาโลหะแขวนถุงพลาสติก ภายในมีน้ำเกลือเหลือให้เห็นอยู่ครึ่งหนึ่ง มีสาย
พลาสติกต่อมาที่แขนขวาของผู้ป่วย

ร่างบนเตียงที่ผอมจนแทบเหลือแต่โครงกระดูกนั้นกำลังเรืองแสงขาวนวล
แสงเรืองๆ ซึ่งเขาเป็นคนเดียวที่เห็นนั้นบัดนี้หมองหม่นและอ่อนจาง...สัญญาณ
บ่งบอกถึงจิตวิญญาณที่ใกล้แตกดับเต็มที่ เขารู้ดี

เขาแตะหลังมือผอมๆ แผลเบา ขณะแรกไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองใดๆ
หากก็เพียงคู้เดียว นัยน์ตาอ่อนล้านั้นปรือขึ้นมอง เสียงครางแผ่วไหลลด
ริมฝีปากซึ่งแทบไม่ขยับ

“เอริค...” เสียงนั้นราบเรียบ บ่งบอกความปลื้มอกปลื้มใจลึกซึ้ง “ดีใจ
ที่คุณมา...”

“เช่นกัน แฟรงค์”

ชายร่างสูงหนาทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ซึ่งวางอยู่ข้างเตียง พิจารณาดวงตาสีฟ้า
อมเทาปราศจากประกาย ผิวหน้าเผือดสี ดูเหินๆ เหมือนมีแผ่นฟิล์มสีขุ่นเคลือบ
ไว้

“ได้เวลาแล้วใช่ไหม”

เอริคเงียบ ไม่ตอบคำถามนั้น หลับตาลงอย่างหุดหู่เมื่อได้ยินประโยค
ต่อมา คราวนี้ปลายเสียงคนพูดสั้นเครือ

“วิลลี่จะเป็นยังไงบ้าง”

เขารู้ว่าคำถามถึงหลานคนไหนในบรรดาหลานแปดคนที่มี หลานคนนั้น
ติดยาเสพติดมานานปี คนตีมักคิดถึงคนอื่นมากกว่าตัวเองเสมอแม้ในเวลา

ที่กำลังจะหมดลมหายใจ เท่าที่เขาเห็นมาจะเป็นอย่างนี้ทุกครั้ง

“อย่าห่วงเลย แฟรงค์ วิลลี่จะเลิกยาได้ แต่อาจต้องใช้เวลา”

มีเสียงเหมือนถอนใจยาวเป็นคำตอบ ก่อนแฟรงค์จะถามถึงคนต่อมา

“เทเรซ่าจะเป็นยังไงบ้าง” คนป่วยหมายถึงภรรยาวัยเดียวกันของตัวเอง

“เทเรซ่าจะตามคุณไปในไม่ช้านี้”

“เธอจะทรมาณไหม”

“ไม่เลย แฟรงค์ เทเรซ่าจะไม่ทรมาณ”

มีเสียงถอนหายใจอย่างโล่งอกอีกครั้ง

“เมื่อถึงเวลาของเทเรซ่า คุณจะไปอยู่กับเธอเหมือนที่คุณอยู่กับผมตอนนี้ ได้ไหม ช่วยจับมือเธอแทนผม เธอจะได้ไม่กลัว” เสียงขอร้องนั้นเงียบไปครู่หนึ่ง เหมือนคนพูดกลั๊กลิ้นอะไรบางอย่าง “เทเรซ่ากลัวโน่นกลัวนี่ทุกครั้ง” ประโยคท้ายสั้นเครือขึ้นมาอีก

“ผมจะพยายาม แฟรงค์ ผมจะพยายาม หลับให้สบายเถอะ อย่ากลัว ไม่มีอะไรต้องกลัว อย่าห่วง ไม่มีอะไรต้องเป็นห่วงอีกแล้ว” เสียงทุ้มนุ่มนวล ปรโลบประโลม เหมือนเช่นทุกครั้งที่เขาทำหน้าที่นี้

เสียงบีบจากเครื่องตรวจสอบการเต้นของหัวใจคนไข้ข้างตัวเขารวดถี่ขึ้น อย่างกะทันหัน ชายหนุ่มหันขวับไปดู เห็นไฟแดงกะพริบถี่ๆ ตัวเลขดิจิทัลบอก ระดับการเต้นของหัวใจซึ่งเมื่อครู่คงที่ เวลานี้กำลังลดลงอย่างรวดเร็ว กลายเป็น ทำลิบห...ทำลิบห้า...ทำลิบสาม...และยังลดลงเรื่อยๆ

ชายร่างสูงใหญ่ขยับลุกจากเก้าอี้ ก้มลงกระชับที่ข้างหูคนป่วยซึ่งจิตวิญญาณกำลังหลุดลอย

“ไปกับพระเจ้าเถอะนะ แฟรงค์ ไม่มีอะไรต้องห่วงอีกแล้ว เทเรซ่าจะตามคุณไปในไม่ช้านี้”

เอริคลุกขึ้นยืน ทาบมือลงบนหลังมือที่ยาวนมมีเส้นเลือดปูดโปนอีกครั้ง บีบเบาๆ ก่อนหันไปทางประตูเมื่อพยาบาลและผู้ช่วยผุ่ฉนผลันเปิดเข้ามา เขา ถอยห่างออกมาจากเตียงแล้วเสียงออกจากห้องไปโดยไม่มีใครสังเกตเห็น

ทางดินแคบๆ ซึ่งนำไปสู่โรงรถดูเปียกชื้น เมื่อคืนอาจมีฝนตก แต่
 วาดตะวันไม่รู้เรื่องอะไรเลย เพราะอยู่แต่ในตึกทั้งวันทั้งคืนอย่างนั้น สนาทญ์
 สองข้างทางดูเหมือนเปียก หรือไม่ก็อาจเป็นน้ำค้างซึ่งยังคงค้างคามากจากเมื่อคืน
 แสงอาทิตย์ในเวลานี้ยังไม่จัดจ้าพอจะเผาผลาญทั้งหมดที่เห็น

หญิงสาวแฉะเปิดตู้จดหมายที่เสาคี๊ยะๆ หน้าบ้าน มีจดหมายสี่ฉบับ จาก
 บริษัทให้บริการบัตรเครดิตของเธอฉบับหนึ่ง พอเห็นอีกฉบับก็รู้ว่าเรียกย่นเข้าหา
 กันนิดหนึ่ง เธอไม่เคยเห็นลายมือนี้มาก่อนเลย ที่อยู่บนหน้าของเขียนด้วยดินสอ
 ตัวอักษรโตเท่าหม้อแกง แต่ยี้เย่เหมือนเด็กเล็กๆ เขียน ไม่มีชื่อหรือแม่แต่ที่อยู่
 ของผู้ส่ง เธอเดาไม่ออกเลยว่าใคร แต่เธอก็ไม่ตั้งใจจะไ้ไหน เพราะเห็นหน้า
 ของอีกฉบับเสียก่อน คราวนี้ยิ้มออกมาได้เพราะจำลายมือมันได้ดี ตัวอักษรลง
 เส้นหนาหนักแบบนี้ใครเสียอีก ไม่ต้องดูชื่อผู้ส่งก็รู้ ฉบับที่สี่เจ้าหน้าที่ของถึง
 เบียทริซ หญิงสูงวัยผู้เป็นเจ้าของบ้านหลังนี้ นอกนั้นก็เป็นแผ่นโฆษณาสินค้า
 ลดราคาของห้างสรรพสินค้าในเมือง และโฆษณาร้านแวนซึ่งเพิ่งเปิดได้ไม่นาน

วาดตะวันรวบรวมทั้งหมดไว้ด้วยกัน ถอดหมวกกันน็อกแล้วเซ็นรถจักรยาน
 ไปจอดหน้าบ้านก่อน ประตูหน้าบ้านยังปิด แสดงว่าเบียทริซยังไม่ตื่น หรือไม่ก็
 ตื่นแล้ว แต่ทำอาหารเข้าอยู่ในครัว

วาดตะวันเสียบจดหมายฉบับนั้นไว้กับชอกประตูแล้วเซ็นจักรยานต่อไป
 ทางด้านหลัง โรงรถและที่พักของเธอที่ตั้งอยู่เลยไปทางด้านหลังของบริเวณ
 บ้านมากพอสมควร

ภายในโรงรถมีคาคิลแลค เอส.อาร์.เอ็กซ์ คันค่อนข้างใหม่จอดอยู่
 ประจำ รถคันนี้เป็นของขวัญวันเกิดจากพ่อเมื่อปีที่แล้ว ท่านให้ 'อา' โอนเงิน
 มาให้เธอซื้อรถยนต์คันใหม่เมื่อรู้ว่าคันเก่าซึ่งเธอใช้มาตั้งแต่ครั้งยังเป็นนักเรียน
 แพทย์ได้ขึ้นไปตายสนิทอยู่บนยอดเขา ท่านสั่งให้บอกเธอว่าเป็นเงินของอา แต่
 พ่อเธอแทบจะคั่นคอถาม อาที่จำต้องบอกความจริง

นับแต่มาเรียนหนังสือตั้งแต่ระดับมัธยมที่อเมริกาเมื่อหลายปีก่อน
 วาดตะวันกลับไปเยี่ยมพ่อที่เมืองไทยน้อยครั้งมาก และเพราะปัญหาขัดแย้งที่
 ทำให้ไม่ลงรอยกับพ่อ ท่านจึงยกให้ 'อา' เป็นผู้ดูแลความเป็นอยู่ของเธอ และ
 ทุกครั้งที่อามาอเมริกา ก็จะแวะมาเยี่ยมเธอเสมอ จะมาเล่าถึงความเป็นไปที่

โรงพยาบาลของพ่อให้ฟัง และจบด้วยคำพูดที่ว่า

‘ทุกคนรอวาดอยู่นะ ตำแหน่งก็มีแล้ว ไม่ต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญอะไรกลับไปก็ได้’

และทุกครั้งที่อาถามาอย่างนั้น เธอจะตอบเหมือนๆ กันว่า ‘แต่วาดตั้งใจจะทำงานด้านนิติเวชนี่คะ ทำไปได้ละ’

นั่นหมายถึงว่าเธอตั้งใจจะไม่ไปทำงานในโรงพยาบาลของพ่อ ในเมื่อโรงพยาบาลเอกชนของพ่อแม่จะมีแผนกนิติเวช แต่ก็เล็กมาก และมีไว้เป็นที่พักศพคนไข้ซึ่งเสียชีวิตเพียงชั่วคราวจนกว่าญาติจะมารับเท่านั้นเอง ในกรณีที่เป็นคดีความกันก็จะถูกส่งต่อไปยังสถาบันนิติเวชของโรงพยาบาลของรัฐ ที่นั่นต่างหากที่เธออยากไปทำงาน และอาทำได้ดีก็เพียงสายหน้าอย่างระอาใจกับความรื่นของหลานเหมือนเช่นทุกครั้ง

ห้องเช่าเหนือโรงจอดรถของวาดตะวันมีขนาดเล็ก เป็นเพียงห้องเดียวซึ่งรวมหมดทุกอย่างไว้ในนั้น นับตั้งแต่ห้องนอน ห้องทำงาน ห้องนั่งเล่น เป็นครัวด้วยก็ได้ แต่เธอใช้ห้องเดียวนั้นเพื่อประโยชน์อย่างเดียวคือเป็นที่เก็บหนังสือ จะเรียกว่าเก็บก็ไม่ใช่เสียทีเดียว เพราะทุกซอกทุกมุมมีหนังสือวางระเกะระกะ บางเล่มเปิดกางอยู่ที่หน้าซึ่งเปิดอ่านค้างไว้ บางเล่มก็คว่ำหน้าไว้ มีหลายๆ เล่มกองไว้ด้วยกันจนเป็นตั้งสูง นอกจากหนังสือก็เป็นเสื้อผ้าใส่แล้ว ส่วนใหญ่เป็นชุดสีฟ้าซึ่งเธอสวมเวลาทำงาน เธอควรส่งเครื่องแบบเหล่านั้นซักนานแล้ว แต่ชุดที่ใส่กลับบ้านหลังอยู่เวรยังคงกองทิ้งอยู่ที่นี้ จนเมื่อไหร่เห็นว่ามีหลายชุดเต็มที จึงได้ถูกรวบรวบรวมส่งไปซักเสียที

วาดตะวันปลดเปลื้องจากหลังแล้วเหวี่ยงลงบนเตียง วางหมวกกันน็อกไว้ข้างๆ พิจารณาของจดหมายซึ่งมีชื่ออาเป็นผู้ส่งแล้วยิ้มขบขัน อาเคยบ่นว่ามีเทคโนโลยีสมัยใหม่มากมายให้ผู้คนติดต่อกันได้ง่ายแล้ว แต่ก็ยังต้องใช้วิธีเขียนจดหมายถึงเธอ เพราะโทรศัพท์มาครั้งใดเธอมักไม่อยู่บ้าน ทั้งข้อความไว้ให้โทร. กลับ เธอก็ไม่เคยทำตามนั้นสักครั้ง อีเมลก็มี แต่เธอก็ไม่ชอบเช็คอีเมลของตัวเองเสียอีก เธอใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการเดียวคือค้นข้อมูล บางครั้งอาส่งอีเมลมาทำเดือนแล้ว เธอเพิ่งได้เห็นก็มี

คงได้เวลาโทรศัพท์ไปรายงานความเป็นไปของตัวเองกับอาแล้วกระมัง

ในเมื่ออีกไม่กี่วันเธอก็จะหายไปเป็นสัปดาห์ ควรให้อารู่วางหน้า จะได้ไม่โท. มาตอนเธอไม่อยู่ ดีไม่ดีจะคิดว่าเธอเป็นอะไรไป

อารับสายเกือบจะทันทีที่มีเสียงสัญญาณเรียกเข้า

“ว่าไงวาท ได้ฤกษ์โทร. มาจนได้ ดูฤกษ์ดูยาม ดูทิศทางลม ดูเวลา ตกฟากดีแล้วหรือถึงได้โทร. มา แล้วนี่ได้รับจดหมายของอาหรือยัง”

วาทตะวันท่าตาโตใส่เครื่องโทรศัพท์

“อารู้ตัวว่าเป็นวาท เบอร์นี้วาทเพิ่งได้เอง”

“เบอร์นี้ทำไมอาจจะจำไม่ได้” เสียงหัวๆ ฟังดูเหมือนอยู่ตรงหน้าตัวเอง
“แล้วนี่ได้รับจดหมายของอาหรือยัง”

“เพิ่งได้รับค่ะ”

“อ่านหรือยัง”

“ยังเลยคะ อาเล่าตีกว่าเขียนมาว่าไงบ้าง”

“เป็นนั่นไป อานั่งเขียนอยู่ตั้งนานสองนาน เขียนด้วยมือด้วยนะ”

วาทตะวันหัวเราะคิกคัก กับอาแล้วเธอก็กลับเป็นเด็กหญิงตัวน้อยได้
ทุกครั้ง

“อาเล่าตีกว่าคะ”

“ก็ไม่มีอะไร แค่รายงานไปว่าทางนี้เป็นยังไงกันบ้าง ท่านถามอาด้วยว่า เมื่อไหร่วาทจะมาเมืองไทยอีก อา ก็บอกไปว่าไม่รู้ นี่คิดจะมาเมืองไทยอีกหรือเปล่า”

ครั้งสุดท้ายที่เธอไปเยี่ยมบ้านก็หลังจากจบสิ้นการเป็นแพทย์ฝึกหัดใหม่ๆ และกำลังจะย้ายมาเป็นแพทย์ประจำบ้านที่โรงพยาบาลในเมืองนี้ คราวนั้นอยู่บ้านได้เพียงสัปดาห์ก็ต้องตาลีตาเหลือกกลับมา เธอไม่เคยอยู่บ้านพอได้นานเลย ความคุ้นเคยที่อยู่คนเดียวนานปีทำให้ยอมรับอะไรๆ ได้ยากขึ้นเมื่อต้องไปอยู่กับคนอื่น แม้จะเป็นผู้ให้กำเนิด และแม้จะเป็นเพียงชั่วเวลาสั้นๆ ก็ตาม

“ยังไม่แน่นเลยคะ”

เพียงแค่นั้นอีกฝ่ายก็เข้าใจ เรื่องนี้ยังคงเป็นเรื่องละเอียดอ่อนและกินใจ
ทั้งพ่อและลูก จึงได้เปลี่ยนเรื่องเสีย

“มีอีกเรื่องที่อาบอกมาในจดหมายด้วย” เขาเกริ่นแล้วเงียบไป

วาดตะวันกลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก พอเดาได้ว่าเรื่องอะไร

“คุณนิตยหรือคะ อาหย่ากับเขาแล้วหรือคะ พ่อไม่ว่าอะไรหรือคะ” เรื่องนั้นยกเสียงใจเธอไม่ต่างอะไรกับ ‘อา’ เช่นกัน

“กั้ง” ตอบผ่านๆ ราวไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญแต่อย่างใด อย่างน้อยก็ไม่สำคัญสำหรับเขา

“พ่อไม่ว่าอะไรหรือคะ” เสียงใสๆ เบาๆ ตัดชัดขึ้นมาเฉยๆ เสียอย่างนั้น

อีกฝ่ายไม่ตอบ กลับพูดไปอีกเรื่อง “นี่เพิ่งออกเวอร์ลี่ย์ เจ็ดโมงเช้าใช่ไหมที่นั่น”

วาดตะวันขยาดตูดนาฬิกาบนโต๊ะหนังสือ “ยังคะอา ยังไม่เจ็ดโมง” แล้วคิดอะไรขึ้นได้ “ตายจริง วาดต้องไปแล้วคะ”

“อ้าว ทำไมไม่นอนเสีย จะไปไหนอีก”

“เมื่อคืนวาดได้นอนไปบ้างแล้วคะ หลับหนักทีเดียว หนอยๆ เมื่อคืนมีผู้หญิงถูกรถชนตายถูกส่งมา วาดว่าจะไปดูเขาชั้นสูตรเสียหน่อย วาดต้องไปแล้วคะ”

เสียงจากปลายสายคราวนี้แสดงความห่วงใย...ห่วงหา “แต่อาอยากให้วาดได้พักผ่อนบ้าง”

“วาดไม่เป็นไรคะอา อีกสองวันก็ได้พักยาวๆ แล้ว” ประโยคต่อมา ยิ่งเบาไปอีก อยู่ดีๆ ก็ชัดเจนขึ้นมอย่างนั้นเองเมื่อคิดได้ว่าบัดนี้เขาเป็น ‘อิสระ’ แล้วจริงๆ

“เอ่อ อาเองก็พักผ่อนบ้างนะคะ อย่าให้พ่อใช้งานจนไม่ได้พักเลย” กลบเกลื่อนลุ่มเสียงที่อาจผิดปกติไปบ้างด้วยเสียงหัวเราะ

“เอาเถอะ วาดก็ดูแลตัวเองด้วยก็แล้วกัน”

“อา...เอ่อ...อา...จะมาที่นี่อีกเมื่อไหร่คะ” พูดออกไปอย่างไม่มั่นใจเอาเสียเลย ก็อะไรๆ ไม่เหมือนเดิมแล้วนี่นา อาไม่มีพันธะผูกพันอีกแล้วในตอนนั้น

“ดูก่อนนะวาด คงเร็วๆ นี้แหละ” เสียงทำวๆ ก็แปร่งปร่าไปเช่นกัน

“ดีคะอา วาดจะคอย” คำพูดเหล่านั้นสวดใส่ทีเดียว “เอ่อ...อาคะ...วาดดีใจด้วย...”

เป็นที่รู้กันว่าเธอหมายถึงอะไร ปัญหาของคนเป็นอกับภรรยาที่ต่างคามานาน

“ขอใจ”

ต่างฝ่ายต่างคอยให้อีกคนตัดสัญญาโทรศัพท์ไปก่อน คอยอยู่เป็นครูก็ยังไม่มีใครยอมวางสาย ยังมีความอาลัยอาวรณ์ที่ส่งถึงกัน จนในที่สุดฝ่ายคนสูงวัยกว่าก็ต้องสรุป “กลับจากเวเคชั่นแล้วโทร. มาหาอีกครั้งก็ดี จะได้ไม่ต้องเป็นห่วง”

“ค่ะอา วาดจะโทร. ไปอีก”

คราวนี้เธอเป็นคนตัดสายก่อน ปกติจะมีการชั้นสูตรศพซึ่งเป็นคดีในเวลาเข้าประมาณแปดโมง และเธอก็มีเวลากลับไปที่นั่นไม่มากนัก หญิงสาววางหูโทรศัพท์ลงบนเครื่องแล้วถอดรองเท้า ถอดเสื้อโค้ทแล้ววิ่งเข้าห้องน้ำโดยไม่สนใจจะเปิดจดหมายลึกลับซึ่งจำหน้าซองด้วยตัวอักษรโยเยเพื่อดูว่ามาจากใคร

๒

ห้องชั้นสุตรศพมีกลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อผสมกับฟอร์มาลิน เป็นห้องซึ่งไม่มีหน้าต่าง แม้จะมีระบบระบายอากาศดีพอใช้แล้วก็ยังไม่วายมีกลิ่นไม่พึงประสงค์วนเวียนอยู่ภายในได้ทุกเมื่อเชิ้อวัน คนซึ่งทำงานประจำอยู่ที่นี้คุ้นชินจนเห็นเป็นเรื่องปกติ

เมื่อवादตะวันผลึกประตูเข้ามาอย่างแรงร้อน ก็แทบปะทะกับสายสิ้บหนุ่มซึ่งยื่นคอยผลการชันสูตรศพอยู่ตรงนั้นพอดี เขารีบชูถ้วยกาแฟในมือขึ้นสูงเพื่อไม่ให้กระฉอก เธอทำคอย่น พึมพำคำขอโทษเบาๆ พร้อมกับยิ้มให้ชนิดหนึ่งเป็นเชิงทักทาย แต่พอเห็นสายตากุ่มกริมตอบกลับมาก็เบือนหน้าไปทางอื่นเสีย เสผูกสายเสื้อคลุมกันเปื้อนสีเขียวที่สวมเข้ามาด้วย ได้เรื่องอีก เมื่อฝายนั้นโยนถ้วยกาแฟลงไถถึงขยะแล้วตรงรี่เข้ามาช่วย

“คิดแล้วว่าคุณจะต้องมา” เขาบอกเบาๆ เพื่อให้ได้ยินกันเพียงสองคน

เสียงท้าวๆ ของหมอโรเลย์ชัดจ้งหะขึ้นเสียดก่อนจะได้เจรจาอะไรกันต่อ แพทย์สูงวัยผู้มีตำแหน่งสูงสุดในตึกหลังนี้กำลังมองตรงมา มีอกตดยุดเครื่องบันทึกลีงซึ่งห้อยลงมาจากเพดานห้องไว้ชั่วคราว

“มาถึงพอดี หมอตะวัน มาเลย...มาเลย”

วาดตะวันเปิดตู้เหนือเคาน์เตอร์ หยิบหน้ากากซึ่งมีกะบังหน้าเป็นพลาสติกใสมาสวม ดึงถุงมือยางจากกล่องกระดาษแข็งบนเคาน์เตอร์ สะบัดสองสามครั้งตามความเคยชิน ก่อนสอดนิ้วเข้าไป ไม่รู้เหมือนกันว่าจะสะบัดไปทำไม ช่วยให้สวมง่ายขึ้นอย่างที่คิดจริงๆ หรือเปล่าก็ไม่แน่ใจ แต่ก็ทำอย่างนั้นทุกที ดึงอีกคู่มาสวมทับตามที่ปฏิบัติกันจนเป็นธรรมเนียม

ร่างอวบบนโต๊ะชันสูตรนั้นเปลือยเปล่า มีร่องรอยบาดแผลยับไปทั้งตัว ตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้าเลยที่เดียว มีทั้งแผลเปิดซึ่งเลือดหยุดไปแล้ว เรื่อยไปจนถึงแผลฟกช้ำทั่วไปหมด

“มาเรีย เฮอร์มันเดซ ฎุกรรชนเมื่อคืนนี้ เวลาตายประมาณวาระหว่างห้าทุ่มถึงตีหนึ่ง” หมอสูงวัยบอกคร่าวๆ แล้วเปิดเทปบันทึกเสียงให้ทำงานดังเดิม

“เป็นผู้หญิงฮิสแปนิก^๒ อายุ ๔๗ สูง ๕ ฟุต หนักประมาณ ๑๓๖-๑๔๐ ปอนด์ สุขภาพดี มือ...กระด้าง แสดงว่าทำงานประเภทใช้แรงงาน” คนพูดพลิกมือขวาซึ่งข้อมือไปจุดโปนและผิวที่ฝ่ามือหยาบกระด้าง แล้วชี้ให้ดูที่ต้นขาของคนตาย

“รอยแผลเป็นที่ต้นขาซ้าย คงเคยผ่าตัดอะโรมาสักอย่าง ช่วยพลิกข้างหลังหน่อยเถอะ”

เธอถูกลูกจอบทำตามคำขอนั้นอย่างช้าชอง

“มีรอยถลอกที่แผ่นหลัง เป็นทางยาวลงไปถึงสะโพก” แพทย์สูงวัยกรอกเสียงลงในเครื่องบันทึก “ยาวประมาณ...” หยิบไม้บรรทัดโลหะซึ่งวางอยู่ในถาดบนรถเข็นข้างโต๊ะชันสูตรมาวัด “...๒๗ นิ้ว”

แกผงกศีรษะเป็นสัญญาณว่าให้ช่วยกันพลิกศพกลับนอนหงายดังเดิม

“เอาเลยหมอ ศพนี้ของคุณ”

วาดตะวันยิ้มรับข้อเสนอนั้นอย่างยินดี พร้อมกับบรรยายสภาพบาดแผลที่เห็นด้วยตัวเอง

“ซีโครงซีที่สามและสี่มีรอยแตก กระดูกสันนอกแตก หัวใจมีรอยชำล้นเลือดใหญ่จากหัวใจฉีกขาด...สภาพทั่วไปของหัวใจ...ปกติ...หัวใจผู้ตายหนัก

^๒ Hispanic ผู้คนที่สืบเชื้อสายจากสเปนหรือละตินอเมริกัน

๑๐ ออนซ์...”

นายตำรวจหนุ่มขยับเข้ามาใกล้ขึ้นอีก ร่างสูงๆ ยืนค้ำอยู่ข้างหลังหญิงสาว ซะโรงกหน้าผ่านศีรษะเล็กๆ มาดูอย่างเสียบเสียบ หมอโรเลย์เคร่งครัดหนักหนา เรื่องให้ความเคารพผู้ตาย ระหว่างผ่าศพจะคุยเล่นกันไม่ได้ เวลาแต่ละต้องศพก็ต้องเป็นไปอย่างสำรวมและละมุนละม่อม แม้คนตายจะไม่วิวหรือรู้หนาวแล้วก็ตาม นั่นคือกฎของห้องชันสูตรแห่งนี้ที่ทุกคนจะต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

“เส้นเลือดดูสะอาดเป็นปกติดี” เธอกรอกเสียงลงในเครื่องบันทึก “ม้ามแตกและมีเลือดออกมาก”

จากนั้นก็ถึงคิวของลำไส้เล็ก หญิงสาวชำแหละเอากระเพาะอาหาร ตับอ่อน และตับออกมาพร้อมกันทีเดียว

หลังตรวจอวัยวะภายในช่องท้องหมดแล้ว ก็มาถึงสมอง จะต้องเปิดกะโหลกศีรษะเอาเนื้อสมองออกมาล้างเลือดออกด้วยน้ำเกลือเพื่อให้ตรวจดูได้ง่ายขึ้น จากนั้นก็แช่สมองไว้ในถังฟอร์มาลินสีปดาคัทหนึ่ง ก่อนเอามาเฉือนบางๆ เพื่อตรวจด้วยกล้องอีกครั้ง

เกือบสองชั่วโมงกว่าการชันสูตรศพหญิงเคราะห์ร้ายจึงเสร็จเรียบร้อย แพทย์สาวแทบล้มทั้งยืนเมื่อเพิ่งรู้ว่าไม่ได้พักผ่อนอย่างเพียงพอมากกว่าสองวัน กับสองคืนติดกันแล้ว และนับตั้งแต่นั้นวานจนถึงบัดนี้ก็ยังไม่มีอะไรตกถึงท้องเลยแม้แต่อย่างเดียว พอมาเย็นหายใจเอากลิ่นเลือดเข้าไปเป็นเวลานานจึงเริ่มวิงเวียน

นายแพทย์สูงวัยสังเกตเห็นใบหน้าซีดเผือดและอาการเซ่น้อยๆ เมื่อเธอผล่ออกห่างจากโต๊ะชันสูตร จึงออกปากเตือน

“กลับไปพักผ่อนเถอะวันนี้ ดูท่าทางจะไม่ไหวแล้วนี่ ที่เหลือผมจัดการเอง คินนี่ก็จะอยู่เวรอีกไม่ใช่หรือ”

วาดตะวันได้แต่ผงกศีรษะ ดึงถุงมืออย่างออกจากมือพร้อมกันทั้งสองคู่ โยนทิ้งลงในถังขยะหน้าเคาน์เตอร์ ล้างมือเพียงลวกๆ เมื่อรู้สึกซัดขึ้นทุกทีว่า แม้แต่เย็นก็แทบไม่ไหวแล้ว แล้วดึงหน้ากากออกวางทิ้งไว้บนเคาน์เตอร์ ซึ่งจะมีคนเก็บไปในภายหลัง สุดท้ายปลดเสื้อคลุมโยนลงในถุงเสื้อผ้าใช้แล้ว

เธอแหวะเปลี่ยนรอนงเท้าที่ห้องเล็กๆ ข้างห้องชั้นสูตร ดึงถุงผ้าสีฟ้าที่ใช้สวมแทนรองเท้าออกโยนใส่ถังขยะ มีนายตำรวจหนุ่มติดตามเข้ามาด้วย

“เฮ้! หมอตะวัน” เขาร้องเรียกเมื่อคนตัวเล็กกว่ามากก้าวฉับๆ ออกจากห้องเหมือนจะหนี “กินอะไรไรยัง ผมเลี้ยงอาหารเช้าไหม”

แพทย์สาวตัวดำสายตาสีเข้มนองนิตหนึ่ง ยังไม่ยอมหยุดเดิน เพียงแต่ผ่อนฝีเท้าให้ช้าลงบ้างเท่านั้นเอง

“คุณอยู่ในเวลาทำงานไม่ใช่หรือ”

“เวลาทำงานคนเราก็ต้องกินเหมือนกันนี่นา เอาใกล้ๆ นี่ก็ได้ ไอสอป^๓ เป็นไง”

วาดตะวันกลั้นหัวเราะ จะขอเดตสาวทั้งที ได้แค่นี้เองหรือ

สายสืบหนุ่มคนนี้อายุมากกว่าเธอเพียงปีเดียว ยังหนุ่มอยู่มากเมื่อเทียบกับตำแหน่งของเขา เขาโอนจากสายตรวจมาทำหน้าที่สืบสวนในช่วงเวลาเดียวกับที่เธอมาเป็นแพทย์ประจำบ้านที่โรงพยาบาลแห่งนี้ ว่าไปแล้วเขาก็นิสัยดีพอใช้ ข้างพูดข้างคุยและเป็นกันเอง แต่เธอยังไม่มีเวลาสำหรับเรื่องแบบนี้

“เอาไว้วนหลังเถอะนิต ตอนนี้อยู่ไปนอนก่อน ไม่ไหวแล้ว ว่าแต่จับคนที่ขับรถชนผู้หญิงคนนั้นได้หรือยัง” หญิงสาวบู้บี้ไปทางห้องชั้นสูตรศพด้านหลัง

“ก็กำลังตามล่าตัวอยู่นี่ไง ยังไม่มีเบาะแสะอะไรเลย นอกจากรู้ว่าป็นรถกระบะตามที่หมอไรเลย์เดจากระดับของแผลคนตาย จากที่เกิดเหตุกับสภาพของเหยื่อ...คิดว่าถูกรถมากกว่าคันเดียวชน ตอนนี้อยู่แค่นี้เอง ชนแรงขนาดนั้น รถคงบวบ้างหรือ ก็คงพอช่วยให้ทำได้ไม่ยาก”

ลงบันไดแล้วตามกันมาจนถึงด้านหน้าของตัวตึก ตรงนี้เป็นเคาน์เตอร์ซึ่งมีเจ้าหน้าที่นั่งทำงานประจำ ทุกคนต้องเซ็นชื่อเข้าและออก

วาดตะวันเซ็นชื่ออีกครั้งแล้วหมุนตัวตรงลี้วไปที่ประตู เวลาที่คิดถึงเตียงนอนรๆ ของตัวเองเต็มที

^๓ IHOP - International House of Pancakes เป็นร้านอาหารซึ่งมีสาขาทั่วประเทศ มีชื่อเรื่องแพนเค้กและอาหารเช้าราคาปานกลาง

นายตำรวจหนุ่มเป็นฝ่ายปลักประตู่ให้เธอนำออกไปก่อน ปากบอกตามหลัง “ผมไปส่ง”

เธอส่ายหน้า “ไม่เป็นไรหรอก ฉันเอาจักรยานมา”

แต่เขาก็ยังไม่ยอมปล่อยให้เธอไปง่ายๆ ตามดักหน้าดักหลังจนมาถึงบริเวณจอดรถข้างตัวตึก

“เห็นว่าคุณจะไปเวเคชั่น”

“ค่ะ”

“จะไปไหน”

แม้มันเป็นเรื่องส่วนตัว แต่वादตะวันก็ยินดีตอบ นิโคลัสเป็นคนตรงไปตรงมาแบบที่เธอชอบเป็น ‘เพื่อน’ ที่ดีคนหนึ่งในบรรดาเพื่อนเพียงไม่กี่คนที่เธอมีในเวลานี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อหน้าที่การงานทำให้ต้องพบกันบ่อยจนเริ่มคุ้นเคย

“เซ้าที่พักไว้บนเขา ก็ว่าจะไปอยู่ที่นั่นสักอาทิตย์”

“ระวังตัวหน่อยแล้วกัน ผู้ร้ายฆ่าข่มขืนผู้หญิงยังจับไม่ได้เลย”

กรณีที่มีคนร้ายข่มขืนผู้หญิงนั้นเกิดขึ้นมาเป็นปีแล้ว ในจำนวนที่ถูกข่มขืนห้าคน ตายเสียสอง สามคนที่รอดมาได้ตำรวจพาตัวมาที่ห้องฉุกเฉินตรงกับช่วงเวลาที่เขาอยู่เวรพอดี และเธอยังมีโอกาสชันสูตรศพหนึ่งในสองคนที่เสียชีวิตด้วย กรณีนั้นเป็นข่าวใหญ่อยู่พักหนึ่ง ตำรวจประกาศเตือนให้ประชาชนระวังคนแปลกหน้า และรายงานเจ้าหน้าที่ที่เห็นใครแสดงอาการปฏิกิริยาชวนสงสัย ว่ากันว่าคนร้ายเฝ้าติดตามดูเหยื่อระยะหนึ่งจนสบโอกาสเหมาะจึงได้ลงมือ

ทว่าสามเดือนหลังจากนั้นเหตุร้ายที่ว่าเริ่มซาไป ไม่มีใครถูกข่มขืนอีก ผู้คนจึงค่อยๆ ลืมคำเตือนและกลับไปใช้ชีวิตเหมือนเดิมอีกครั้ง โดยไม่รู้ว่าตำรวจยังคงติดตามหาตัวคนร้ายอย่างไม่ลดละ

“ค่ะ จะระวังตัว ขอขอบคุณที่เตือน” หญิงสาวพยายามตัดบทอย่างสุภาพคว่ำหมวกกันน็อกซึ่งแขวนไว้กับแฮนด์จักรยานขึ้นสวม

ชายหนุ่มทำตาละห้อย “ถ้าผมหยุดงานได้ตอนนี้ก็ดีหรอก จะได้ไปเข้าบ้านแถวนั้นบ้าง”

วาดตะวันได้แต่ยิ้ม คิดในใจว่าหยุดงานไม่ได้นั่นแหละดีแล้ว เวลาพักผ่อนเธออยากอยู่คนเดียวมากกว่ามีคนช่างพูดอย่างเขามาพักอยู่บ้านหลังใกล้ๆ

ชายหนุ่มค่อยๆ ชะลอรถเข้าจอดข้างทางโดยไม่ดับเครื่องยนต์ เหลือบตาขึ้นดูกระจกส่องหลัง มีรถผ่านหน้าไปเพียงไม่กี่คัน แน่ใจว่าคันที่มองหาคือรถแวนสีน้ำเงินที่ขับแข่งขึ้นหน้าเมื่อครู่นี้ แสงเรืองจากภายในบ่งบอกเช่นนั้น

เพียงไม่นานรถแวนคันนั้นก็ปรากฏให้เห็นอีกครั้ง เขาปล่อยให้ผ่านไปก่อนแล้วขับขึ้นบนถนน ขับตามหลังไปห่างๆ

มีแสงเรืองๆ อยู่ที่นั่น แต่ไม่สว่างพอจะช่วยให้เห็นอะไรได้มากนัก เห็นเพียงเงาตะคุ่มของคนสองสามคนอยู่ภายใน

ในที่สุดใบหน้าของใครคนหนึ่งก็ปรากฏขึ้นที่หน้าต่างด้านหลัง เขาจึงเหยียบคันเร่งให้รถใกล้เข้าไปอีกนิด ใจหายเมื่อเห็นว่านั่นเป็นเด็ก เด็กคนนั้นกำลังใช้มือป้องสองข้างใบหน้าและมองออกมาภายนอก

เมื่อที่กุ่มพวงมาลัยเกร็งเขม็ง เด็กทรอกหรือ คนที่กำลังจะตายเป็นเด็กทรอกหรือ สำหรับเขาแล้วไม่มีอะไรโหดร้ายมากไปกว่าเมื่อคุณเด็กเล็กๆ ตายไปต่อหน้าต่อตาโดยที่ตัวเขาทำอะไรไม่ได้เลย

แม้แต่จับจ้องอยู่ที่ดวงหน้าเล็กๆ ล้อมกรอบด้วยผมเส้นละเอียดสีทอง จนไม่ทันสังเกตเห็นรถบรรทุกสิบล้อซึ่งกำลังแล่นมาจากทิศทางตรงข้ามอีกฝั่งของทางหลวงสี่เลนซึ่งมีเกาะกลางถนนและลวดสลิงสองชั้นแบ่งคัน

เขาเบนสายตาไปทางนั้นทันทีที่รู้สึกถึงความผิดปกติ ทันใดเห็นรถขนาดใหญ่กำลังเสียหลัก ส่วนหน้ากับส่วนหลังปัดเบไปคนละทิศละทาง แต่ความเร็วไม่ได้ลดลงแม้แต่น้อย

คนขับรถแวนคงเห็นแล้วเช่นกัน ความเร็วรถที่สม่ำเสมอมาตลอดทางลดลงอย่างกะทันหัน เพียงชั่วเสี้ยววินาทีต่อมา รถบรรทุกขนาดยักษ์คันนั้นพุ่งข้ามเกาะกลางถนน ทับลวดสลิงราบเป็นแถบแล้วไถลมาฝั่งนี้ พุ่งเข้าชนกลางตัวถังรถแวนอย่างจัง เสียงดังโครมกึกก้องเมื่อเหล็กต่อเหล็กปะทะกัน เท่านั้นไม่พอยังลากเอาทั้งคันลงข้างถนนไปอัดก๊อบปี้กับแนวต้นไม้ป่าอีกด้วย

เขาเหลือบตาขึ้นดูกระจกส่องหลังอีกครั้งเมื่อลดความเร็วของรถลง แล้วชะลอเข้าจอด เปิดประตูก้าวลงไป มีรถญี่ปุ่นคันเล็กๆ อีกคันเข้ามาจอดใกล้ๆ คนขับสอন্দ้าชีวิตคันนั้นมีโทรศัพท์มือถือแอบอยู่กับหูเมื่อเปิดประตูลงมาดู พลังตะโกนบอก

“ผมเรียกตำรวจทางหลวงแล้วนะ”

ชายหนุ่มส่งเสียงรับรู้ วิ่งลงไปดูที่รถแวนซึ่งบัดนี้แทบไม่เห็นรูปทรงเดิมอีกแล้ว ปากร้องส่งไปด้วย

“คุณดูคนขับรถสิบแปดล้อก็แล้วกัน”

ชายหนุ่มคนนั้นทำตามโดยไม่เสียเวลาคิด ปีนขึ้นไปบนรถบรรทุกแล้วออกแรงดึงประตู

ประตูรถแวนด้านคนขับมีหัวรถบรรทุกยื่นอยู่ แม้ส่วนที่ถูกชนจะเยื้องไปทางด้านหลังของตัวรถ แต่ประตูด้านนั้นบิดเบี้ยวไม่เป็นรูป ดูเฉินๆ ก็รู้ว่าไม่มีทางเปิดเข้าไปดูผู้ซึ่งติดคาอยู่ภายในได้แน่ๆ จึงอ้อมไปด้านผู้โดยสาร ประตูฝั่งนั้นหักงอออกภายนอก ส่วนที่เปิดติดอยู่กับต้นสนคือส่วนท้าย มองเข้าไปภายในเห็นศีรษะของผู้หญิงพึงอยู่กับกระจก มีถุงลมนิรภัยซึ่งค่อยๆ ยุบตัวอันไวอีกต่อเล็ดจากศีรษะไหลเป็นทางลงมาตามกระจก มีกลิ่นน้ำมูกพุ่งไปทั่วบริเวณ

เขาคว้าส่วนของประตูที่บิดงอแล้วออกแรงดึง มีเสียงลั่นดังเอี้ยดเมื่อแผ่นเหล็กค่อยๆ ดัดตัวออกจากบานพับ และประตูทั้งบานหลุดติดมือออกมาพร้อมร่างของผู้หญิงซึ่งไม่ได้สติแล้วเอนตามออกมาด้วย ดิที่เข็มขัดนิรภัยยังคงยึดตัวเธอไว้กับที่นั่ง จึงไม่หล่นลงมาในทันที เขาปลดเข็มขัดนิรภัยให้ แล้วอุ้มเธอลงมาวางบนพื้นหญ้า พิจารณาดูบาดแผลก็พอเอาได้ว่าหล่อนบาดเจ็บน้อยที่สุดแม้จะหมดสติไปแล้วก็ตาม ตอนนี้เป็นห่วงคนขับรถและเด็กน้อยคนนั้นมากกว่า

เมื่อกลับไปที่รถแล้วชะงักเข้าไปดูทางตอนหลังก็เห็นร่างเล็กๆ โขกเลือดซุกอยู่บนที่วางเท้า มีตัวถังรถซึ่งกระแทกเข้ากับต้นไม้จนยุบเข้าภายในกดทับอยู่ แสงเรืองๆ นั้นหม่นและอ่อนจางเต็มที รู้ดีว่านั่นหมายความว่าอย่างไร

“ชะ...ช่วย...ช่วยลูกผมด้วย” เสียงครางแผ่วเครือมาจากผู้ชายบนที่นั่งคนขับ

เขาผงกศีรษะรับรู้ พิจารณาจากสภาพตอนกลางของรถก็รู้ว่าเอาเด็กออกมาทางด้านนี้ไม่ได้แน่ จึงกลับลงจากรถแล้วอ้อมไปด้านหลัง รถแวนรูนี่ไม่มีประตูหลัง เข้าไปภายในรถด้วยวิธีนั้นไม่ได้ กระจกทั้งสองบานมีรอยร้าว เขาใช้คอกกระแทกแรงๆ เพียงครั้งเดียวก็แตกกระจาย โหนตัวแล้วปีนเข้าไปในรถ

ส่วนกลางของรถแวนแทบไม่เหลือช่องให้แทรกตัวเข้าไปได้เพราะตัวถังบุบเข้ามาจากทุกด้าน แก้อี้อีหักพับจนเอียงกระเท่ทั้งสามตัว

ชายหนุ่มนอนคว่ำลงกับพนักเก้าอี้ เอื้อมมือสุดแขนไปดึงร่างน้อยจากซอกแคบๆ ที่ติดคาอยู่ ใจชื้นขึ้นนิดหนึ่งเมื่อได้ยินเสียงครางแผ่วเบา ประคองเด็กน้อยมาไว้ในอ้อมแขน เห็นเปลือกตาบางๆ ปริบขึ้นนิดหนึ่งเหมือนรับรู้ถึงสัมผัสนั้น เขาก็ลงกระซิบปลอบประโลมที่ข้างหู นัยน์ตาคู่นั้นจึงหรีปิดลงตามเดิม พร้อมกับรอยยิ้มน้อยๆ ที่มุมปากผุดขึ้น

มีเสียงตบแรงๆ ที่ตัวถังรถ พอเหลียวไปดูก็เห็นใบหน้าเครียดๆ ของผู้ชายคนหนึ่งที่นั่งหน้าต่างรถ

“ไฟลุกติดรถแล้ว คุณออกมาเถอะ”

เขาถอยกลับไปส่งร่างอ่อนปวกเปียกของเด็กให้

“ยังมีเหลืออีกคน”

คนขับซึ่งเป็นหนุ่มร่างใหญ่ยังมีสติหลงเหลืออยู่บ้าง แต่ก็น้อยเต็มที ทั้งซีกซ้ายของร่างใหญ่ๆ นั้น...รวมทั้งขาทั้งสองข้าง...ติดคาอยู่กับประตู

เขาปลดเข็มขัดนิรภัยให้แล้วถาม “คุณพอขยับได้บ้างไหม”

ฝ่ายนั้นพยายามทำตาม ใช้สองมือดันเบาะที่นั่งเพื่อยกตัวเองขึ้น แต่แล้วก็นิ้วหน้า ร้องครางออกมาพร้อมกับทรุดฮวบลงดังเดิม

“ขามมติด”

ชายหนุ่มใช้สองแขนดันตัวเองมาถึงที่นั่งผู้โดยสารจนได้ พอเห็นชัดๆ ว่าคนเจ็บตัวใหญ่ขนาดไหนก็รู้ว่าคงเอาตัวออกมาทางประตูผู้โดยสารในสภาพบาดเจ็บสาหัสอย่างนี้ไม่ได้แน่ ต้องมีใครสักคนเลื่อนรถบรรทุกออกไป

เสียงหัวๆ ของใครคนหนึ่งตะโกนมาจากข้างหลัง “เหลืออีกกี่คน”

พอหันไปดูก็เห็นเจ้าหน้าที่ดับเพลิงในชุดหนาเทอะทะสีน้ำตาลอ่อน คาดเหล็กยื่นเกาะบานประตูอยู่ก่อนแล้ว

“เหลือคนเดียว แต่ต้องเอาออกทางด้านโน้น ให้ใครถอยรถบรรทุกก่อน
ได้ไหม”

มีเสียงตะโกนบอกเอะอะ ตามด้วยเสียงเครื่องยนต์ดังกระหึ่ม ประตูลิ้น
เอี้ยดเมื่อรถคันใหญ่ถอยออกทาง เลี้ยววินาทีต่อมาด้ามอะโรางอย่างสอดเข้า
มาทางช่องประตู และประตูทั้งบานก็เปิด้าออกในชั่วพริบตา

เมื่อเห็นว่าเจ้าหน้าที่กู้ภัยสองคนช่วยกันดึงตัวคนขับรถออกไปได้แล้ว
เขาจึงถอยลงจากรถด้านประตูผู้โดยสาร

เมื่อลงมายืนบนพื้นหญ้าได้เต็มสองเท้าแล้วนั้นแหละจึงเห็นความ
โกลาหลอลหม่านของบริเวณนั้น มีรถดับเพลิงสีแดงคันใหญ่จอดอยู่สองคัน รถ
เจ้าหน้าที่ตำรวจทางหลวงอีกสี่คัน รถพยาบาลอีกคัน เจ้าหน้าที่หลายคนกำลัง
วุ่นวายอยู่กับคนเจ็บ เห็นศีรษะมีเสียงเครื่องยนต์และเสียงใบพัดหมุนตัว เมื่อ
เงยหน้าขึ้นดูก็เห็นเฮลิคอปเตอร์ลำเล็กๆ กำลังร่อนลง เจ้าหน้าที่ตำรวจเคลียร์
ทางรถเล่นฝั่งนี้ทั้งสองเลนไปเรียบร้อยก่อนหน้า ตัวถังรถแวนเวลานี้บางส่วน
มีฟองสีขาวยเคลือบอยู่ และไฟก็ดับไปแล้ว

พลเมืองดีและผู้คนที่จอดรถลงมาดูถูกตำรวจทางหลวงกันไปไว้เสียห่าง
มีเหลือก็ตัวเขาเพียงคนเดียวที่เพ็งหมดหน้าที่บริเวณนี้

“คุณบาดเจ็บบ้างหรือเปล่า” ตำรวจทางหลวงสวมชุดดำเข้ามาถาม
สายตาดำจับอยู่ที่เสื้อแจ็กเก็ตสีน้ำตาลเปราะเปื้อนเลือดสดๆ “คุณมากับรถแวนนี้
หรือเปล่า”

“ไม่ครับ ผมขับรถตามหลังมา”

“ดีเลย คุณคงเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด”

“ก็ทำนองนั้น”

“ถ้านั้นมาทางนี้เถอะ”

นายตำรวจซึ่งตัวเล็กกว่านำเขาออกมาทางรถตำรวจทางหลวงซึ่งมีตัวถัง
สีเดียวกับเครื่องแบบที่สวม ชายหนุ่มผู้ขับฮอนด้าชีวิตกำลังยืนให้ปากคำกับ
เจ้าหน้าที่ตำรวจอีกคน เขาทำไม่ทำมือประกอบให้วุ่นวายไปหมด

“ขอดูแลเขาก่อนได้ไหมจ้ะ”

เสียงใสๆ ดังขึ้นทางด้านหลังชนิดที่เขาไม่คาดคิด สำเนียงที่พูดแปร่ง

เล็กน้อย เหมือนคนต่างชาติพูดภาษาอังกฤษ แต่ก็น้อยมากจนแทบจับไม่ได้

ชายหนุ่มหันขวับไปดู หญิงสาวสวมกางเกงยีน เสื้อยืดลายตารางสีฟ้า มีเสื้อแจ็คเก็ตสีเนื้อสวมทับ ร่างนั้นเล็กและบอบบาง ใบหน้าสะอาดเอี่ยม ผมยาวดำสนิทรวบไว้เป็นหางม้าทางด้านหลัง พอสบตากัน เธอผงกศีรษะลง มองที่มือขวาของเขา และเขาก็ก้มลงดู เพิ่งจะเห็นว่ามီးเลือดหยดเป็นทาง จึงยกขึ้นดู เห็นรอยกระจากบาดในแนวขวาง เป็นทางยาวจากหว่างนิ้วชี้กับนิ้วโป้งลงมาจนเกือบถึงข้อมือ รอยบาดนั้นลึกทีเดียว

เขาเงยหน้าขึ้นสบตวงตาใส่ๆ นั้นอีกครั้งอย่างจะบอกขอบคุณ แต่แล้ว คิ้วหนาก็ยื่นเข้าหากันเมื่อเห็นว่าใบหน้าหมดจดนั้นกำลังเรืองแสงจางๆ

๓

แสงเรืองที่เห็นเมื่อครู่จางหายไปแล้ว ใบหน้าเล็กๆ กำลังก้มต่ำ ตาจับจ้องอยู่ที่ผีเสื้อแปดสามเข็มบนฝ่ามือเขา เธอจิกซองแบนๆ ดึงแผ่นสำลีสสำเร็จรูปมาซับแผลวเบา มีกลิ่นแอลกอฮอล์กรุ่น

จะเป็นเพราะความจัดจ้านของแสงอาทิตย์กลบความสว่างอย่างอื่นเสียหมดหรืออย่างไรเขาก็ไม่แน่ใจ ที่แน่ๆ คือหญิงสาวผู้นี้ถึงชาติแล้ว และเขาก็เป็นห่วง ห่วงแบบที่ไม่เคยห่วงใครในลักษณะนี้มาก่อน ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมคนอื่นๆ ที่ผ่านมาเขาปลงได้ว่าเป็นเรื่องของชะตากรรม กรณีนี้ต่างออกไป มีความรู้สึกผูกพันชนิดที่อธิบายยากก่อตัวขึ้นอย่างรวดเร็วจนแทบตั้งตัวไม่ทัน

หลายๆ องค์ประกอบบนใบหน้านี้ทำให้ย้อนคิดไปถึงแม่ ท่านมีรูปหน้ายาวรีแบบนี้ ผิวเนียนละเอียดไม่ต่างอะไรกับผิวทารกแบบนี้ ผมทวิเสยไปข้างหลังแล้วรวบไว้เป็นหางม้าหลวมๆ บางส่วนหลุดลุ่ยมาเปะปะ สองข้างแก้มก็แบบนี้ไม่มีผิด คิ้วเรียวยาวนั้นก็อีก แผงขนตาองุ่นช้อยดำสนิท จมูกเล็กๆ ริมฝีปากอิมเต็มดูนุ่มละมุน

ไม่ใช่ความงามโดดเด่นประเภทที่เห็นครั้งแรกก็ต้องเหลียวมองรอบสองและอีกหลายๆ รอบเหมือนแม่ หากเป็นความงามที่โสพิสทธิ์ หมดจืดและมีชีวิต

ชีวา

มือซ้ายที่กำลังประคองมือเขานั้นเล็กนิดเดียว เมื่อเทียบกับมือใหญ่ๆ ของเขาแล้วดูน่าขัน เลือดซึมออกมาอีก และเธอก็ตรงเบาๆ อย่างขัดอกขัดใจ ดึงผ้าก๊อซจากซองหมดทั้งแผงมากดทับไว้

“ที่จริงน่าจะไปเย็บที่โรงพยาบาล” เธอบ่นดั่งๆ ให้ได้ยินด้วยภาษาอังกฤษ “โรงพยาบาลก็อยู่ไม่ไกล ย้อนกลับไปแค่นี้เอง”

นั่นทำให้เขาอดเอ็นดูไม่ได้ ดูเอาเถอะ ตัวก็เล็กนิดเดียว เวลาที่ยืนเคียงกันเธอสูงไม่ถึงไหล่เขาด้วยซ้ำ พอเขามานั่งที่ทำยารถดับเพลิง และเธอยืนอยู่ตรงหน้าแบบนี้ ใบหน้าจึงอยู่ในระดับเดียวกันในที่สุด

“หมอคะ”

เสียงใครคนหนึ่งตะโกนเรียก เขากับเธอหันไปมองพร้อมกัน เจ้าหน้าที่หน่วยฉุกเฉินกำลังจะขึ้นรถพยาบาล เขาโบกมือมาทางนี้ และเธอก็โบกมือตอบ คนเจ็บคู่สามีภรรยาซึ่งเป็นเจ้าของรถแวนคันนั้นถูกส่งไปกับเฮลิคอปเตอร์ก่อนหน้าแล้ว ทั้งคู่ถูกพาไปโรงพยาบาลในเมืองหลวงซึ่งมีขนาดใหญ่กว่า มีอุปกรณ์ช่วยชีวิตที่ทันสมัยและเพียบพร้อมกว่าโรงพยาบาลประจำเมือง ส่วนคนตายสองคนถูกส่งไปตึกชันสูตรศพด้วยรถพยาบาล

“หมอคะ?”

เสียงทุ้มๆ ที่เอื่อยชื่อยได้อย่างชัดเจนทำเอาเธอหันขวับกลับมาหาอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง ยิ้มให้คนที่ทำทางเสียงสูงในเชิงคำถามกึ่งที่งั้น

“คิดอยู่เหมือนกันว่าคุณน่าจะเป็นคนไทย” คราวนี้เขาพูดกับเธอด้วยภาษาไทย

นัยน์ตาใสๆ ราวตัวขึ้นสบตาคนพูด ถ้ามกลับตั้งแต่เขายังไม่จบประโยคหลังเสียด้วยซ้ำ

“คุณเป็นคนไทย?” ลืมเสียงตื่นตื่นทีเดียว “คุณดูไม่เหมือนคนไทยเลยคะ”

“คุณไม่ใช่คนแรกที่คุณคิดอย่างนั้น”

ชายหนุ่มทอดสายตาไปทางรถพยาบาลซึ่งกำลังขึ้นถนนหลวงแล้ว และกำลังเล่นห่างออกไปทุกที เขาพยักพยิตไปทางนั้น

“ตกลงว่าผู้ชายคนนั้นเป็นอะไรตายหรือครับ”

“หัวใจวายเฉียบพลันค่ะ คงหมดสติไปตอนที่รถเริ่มเสียหลัก หัวใจวายรุนแรงแล้วก็กะทันหันขนาดนั้น มีเวลาเหลือนับได้เป็นนาทีเท่านั้นเองค่ะ” เมื่อเห็นว่าเป็นคนไทยด้วยกัน เธอจึงเปิดเผยมากขึ้น

หากก็ไม่มีใครกล้าเอ่ยถึงเด็กชายซึ่งพลอยเสียชีวิตไปด้วย ต่างฝ่ายต่างยังสงวนท่าทีในเรื่องนั้น ยังไม่รู้ว่ามีอีกฝ่ายคิดอย่างไร เหตุร้ายที่เกิดขึ้นเป็นไปโดยไม่มีใครตั้งใจ และที่สำคัญคือเสี่ยงได้ยาก ปลอดภัยกว่าที่จะเก็บความคิดเห็นใดๆ ก็ตามไว้กับตัวเอง

“คุณไม่ได้มาที่โรงพยาบาลหรอกหรือครับ”

“เปล่าค่ะ บ้านที่ฉันพักอยู่ใกล้โรงพยาบาลกับสถานีดับเพลิง กำลังจะออกจากบ้านพอดี เห็นรถพยาบาลกับรถดับเพลิงสองคันมาทางเดียวกันนี้ ก็เลยตามมาด้วยนะคะ เพราะปกติถ้าใช้รถดับเพลิงมากกว่าคันเดียวแสดงว่าเป็นเรื่องใหญ่ ก็เลยตามมาดูว่าพอจะช่วยอะไรได้บ้าง”

วาดตะวันเล่าอย่างตรงไปตรงมา ทั้งเมืองที่อาศัยอยู่มาสองปีกว่าแล้วนี้ จะมีคนไทยคนอื่นอีกหรือเปล่า เธอไม่รู้เพราะไม่เคยเจอ พอมาเจอคนไทยในสถานที่และในสถานการณ์ซึ่งคาดไม่ถึง เธอก็รู้สึกถึงความผูกพันในฐานะเพื่อนร่วมชาติ แม้รูปร่างหน้าตาเขาแทบไม่มีเค้าคนไทยเลย และแม้บางคำที่เขาพูดจะออกเสียงแปร่งไปบ้างก็ตาม

หญิงสาวเลิกผ้าก๊อซที่ทับซ้อนกันหลายแผ่นขึ้นดูบาดแผล โลงอกเมื่อเห็นว่าคราบน้ำเลือดดูเหมือนจะหยุดแล้ว จึงฉีกผ้าชุบแอลกอฮอล์ออกมาเช็ดรอบๆ แผลอีกครั้ง แล้วบีบครีมใส่กันแผลติดเชื้อจากหลอดตามลงไป

“คุณจะขับรถไปอีกไกลไหมล่ะนี่”

วาดตะวันงยหน้าขึ้นมองเขา พอสบตาสีแปลกคู่คมเฉียบก็ต้องรีบกำมอมองหลบมือเขาตามเดิม ตาคู่นี้คมปราบอย่างร้ายกาจ แม้ในยามที่เขาทอดตามองอะไรด้วยสีหน้าเรียบเฉยก็ยังไม่วายทอประกายระยิบระยับ นับแต่สบตากันครั้งแรกแล้วที่ให้อาหารวูบไปทั้งหน้า ยิ่งใกล้ๆ อย่างนี้ยังไม่กล้ามองเอาเลย รู้หรือว่าเขาคงเห็นผิวแก้มซึ่งแดงเรื่อขึ้นมาทุกครั้ง ตัวเองยังรู้สึกถึงความร้อนวูบวาบที่หน้าเลยนี่นา

“ผมกำลังจะไปขอ” เขาหมายถึงเมืองซึ่งแม่และพ่อเลี้ยงเคยอาศัยอยู่จนท่านทั้งคู่เกษียณจากงาน

นัยน์ตาใสเหมือนเด็กตัวกลับขึ้นมองเขาอีกครั้ง มือซึ่งกำลังตัดแผ่นตาข่ายเพื่อปิดปากแผลสดถึงกับชะงัก

“บังเอิญจ๊ะละ ฉันกำลังจะไปที่นั่นเหมือนกัน” หลุดปากไปแล้วก็ต้องรีบเปลี่ยนเรื่อง ก็อยู่ดีๆ เกิดกลัวเขาจะเข้าใจผิดเสียอย่างนั้น อดสงสัยไม่ได้ว่าน้ำเสียงเมื่อครู่สะท้อนความตื่นตันทันใดอะไรออกไปแค่นั้น

“ฉันเพียงแต่หวังแผลของคุณจะหายดี แผลลึกขนาดนี้ เย็บแค่สามเข็มนี้เอาไม่อยู่แน่ คุณไม่ควรใช้มือขวาทำอะไรเลยสักวันสองวัน ยิ่งกุมพวงมาลัยรถยิ่งแล้วใหญ่ คือ...” กำมือซ้ายให้ดู กำแล้วแบออกสองสามครั้งประกอบคำพูด “เวลาที่กำมือแบบนี้ แผลอาจปริได้อีก”

“ผมซัปรถมือเดียวได้”

“ได้อย่างนั้นก็ดีละ ฉันจะพันแผลให้แน่นๆ อาจทำให้คุณกำมือลำบากหน่อย แต่ก็ดี จะได้ไม่แผล”

เธอบอกยิ้มๆ ยิงได้พูดคุยกันก็ยิ่งคุ้นเคย เขาเป็นกันเองและเป็นมิตรง่ายเหมือนนิลัยคนอเมริกัน แต่นัยน์ตาคมบาดจิตคุณั้นลึที่ป็นปัญหา มองหน้าเขาตรงๆ ที่ไรก็ให้ชุดเงินทุกที

พนักงานดับเพลิงคนหนึ่งเต๋รเข้ามาดู และวาดตะวันก็เพิ่งรู้ว่าว่าได้ดึงเจ้าหน้าที่กลุ่มนี้ไว้นานเกินไปเสียแล้ว จึงพันแผลรอบมือใหญ่ๆ นั้นอย่างรวดเร็ว พันเสี้ยนแน่นและหนาหลายชั้นจนแน่ใจว่าจะกดบาดแผลไว้ได้ นานพอที่เลือดจะแข็งตัวปิดปากแผลและไม่ซึมออกมาอีกตราบดีที่เขาไม่ใช้มือข้างนี้ยกของหนัก ไม่เพียงเท่านั้น ยังค้นฝ้ายัดมาพันทับอีกชั้น

ชายหนุ่มยกมือของตัวเองขึ้นดูยิ้มๆ และกระโดดลงจากท้ายรถดับเพลิง

“ขอบคุณครับคุณหมอคะ”

ถ้าเขาเป็นคนอเมริกัน วาดตะวันคงถามชื่อแล้วเพราะถูกชะตา แต่ที่เขาบอกว่าเป็นคนไทย และเขาก็เป็นคนไทย ยังตะขิดตะขวงใจที่จะถามชื่อผู้ชายก่อน แม้จะยกข้ออ้างที่ว่าเวลานี้เขาเป็นคนไข้ของเธอขึ้นมาใช้ได้แล้วก็ตาม

แต่แล้วตำรวจทางหลวงคนที่สอปากคำเขาเมื่อครู่ก็กลับแก้ปัญหาก็

โดยไม่ได้ตั้งใจ

“ขอเบอร์โทรศัพท์คุณไว้ได้ไหม เพื่อมีอะไรก็จะได้ตามหาตัวได้” พุดพลางส่งสมุดเล่มเล็กพร้อมปากกาให้ และชายหนุ่มก็รับมาจดอะไรยิกๆ ลงในนั้นก่อนส่งคืน

ฝ่ายนั้นรีบกลับมาอ่านทวนเพื่อความแน่นอน “เอริค...เวล...เวล...”

เจ้าของนามสกุลอ่านยากสบตาแพทย์สาว มีรอยยิ้มบางๆ ที่มุมปาก

“วัลลวงค์” เห็นว่าลำบากนัก จึงออกเสียงให้ฟังซ้ำๆ ซัดๆ “เป็นนามสกุลในภาษาไทย”

นายตำรวจวัยกลางคนตัวต้วถวยตาขี้บวมมาทางแพทย์หญิง

“บังเอิญแท้ๆ หมอคะวันนี้คนไทย นามสกุลยาวมาก ไม่มีใครออกเสียงได้เหมือนกัน” เขาสอดสมุดเล่มนั้นลงในกระเป๋าเสื้อเครื่องแบบ กัดกระดาษดูไว้ตามเดิม “คิดว่าคงไม่ต้องรบกวนคุณอีกหรอก เอริค อุบัติเหตุนี้ชดอยู่แล้วว่เกิดขึ้นเพราะอะไร แต่ก็เผื่อไว้”

“ครับ ไม่เป็นไร ผมไปได้แล้วไซ้ใหม่”

“เชิญ ขับรถระวังๆ หน่อยกั้แล้วกัน” ยังไม่วายเตือน “ขอบคุณหมอดด้วยที่ตามมาช่วย”

วาดคะวันผงกั้รับ รับ เก็บรวบรวมอุปกรณ์เย็บแผลลงกล่องปฐมพยาบาลตามเดิม

ขับรถตามหลังกันมาจนถึงทางแยกเข้าตัวเมืองวอซอแล้วทั้งหมดจึงได้แยกกันไปคนละทาง แพทย์สาวแวะรับบุญแจบ้านพักที่สำนักงานบ้านและที่ดินบ้านซึ่งเธอมาเช่าพักเป็นครั้งที่สองแล้วนี้ตั้งอยู่บนยอดเขา เป็นบ้านเพียงหลังเดียวในบริเวณนั้น นั่นเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เธอชอบที่นั่น อีกสาเหตุเป็นเรื่องที่ยากจะอธิบาย เธอมีความรู้สึกผูกพันกับบ้านเล็กๆ หลังนั้นนับแต่แรกเห็นโดยไม่เข้าใจว่าทำไม จึงได้สะสมวันหยุดเพื่อจะได้กลับมาอีกครั้้ง

ขนเสื้อผ้าข้าวของเข้าบ้านพักแล้วก็คิดถึงอาหารเย็น มีร้านอาหารอยู่ร้านหนึ่งซึ่งเธอติดอกติดใจนักหนา นัยว่าเป็นร้านเก่าแก่ของเมือง เป็นร้านเล็กๆ มีโต๊ะอาหารเพียงไม่กี่ตัว บรรยากาศภายในเรียกได้ว่าโรแมนติกที่สุดเท่าที่เมืองบ้านนอกแบบนี้จะมีได้

วาดตะวันคว้าตำราแพทย์เกี่ยวกับการผ่าตัดหัวใจซึ่งอ่านค้างไว้ติดมือมาด้วยแล้วขับรถลงมาที่ตัวเมือง เริ่มมีดแล้วแม่จะเพิ่งห้าโมงครึ่ง เวลาเย็นปลายฤดูใบไม้ร่วงอย่างนี้จะมืดเร็วกว่าปกติ เมื่อมองลึกลงเข้าไปทางตอนในของห้องกว้างๆ นี่ก็เห็นว่าโต๊ะประจำของเธอยังคงว่าง

พนักงานต้อนรับสาวน้อยจำเธอได้ทันทีที่เห็น หล่อนทักทายอย่างเป็นกันเอง “หอมตะวัน คุณกลับมาจริงๆ นั่นแหละ โต๊ะเดิมใช่ไหมคะ”

วาดตะวันยิ้มแทนคำตอบ เดินตามหลังพนักงานสาวรูปร่างผอมบางพอกันไปที่โต๊ะมุมห้องตัวในสุด เป็นโต๊ะตัวเล็กสำหรับสองคน ตั้งอยู่ห่างจากตัวอื่นๆ มากพอสมควร

“วันนี้มีปลาเทราต์ใหม่ แอบบี”

เด็กสาวลูกเจ้าของร้านคนนี้ชื่อเต็มว่า อภิเกล วาดตะวันตีสนิทไว้ตั้งแต่คราวก่อนแล้ว เธอหลุดตัวลงนั่งแล้วรับรายการอาหารมาพลิกดู ปลาเทราต์อบด้วยมะนาวกับเนย มีอัลมอนต์ฝานเป็นชิ้นบางๆ โรยหน้านั้น นับว่าเป็นอาหารจานเด่นของร้านนี้ก็ว่าได้ ส่วนแอสพาราگัสซึ่งลวกแล้วจัดแต่งมาในจานด้วยก็มาจากสวนครัวของเจ้าของร้าน อาหารทุกรายการจึงอวดใครได้ว่าปลอดภัย

“วันนี้มีคะ เครื่องดื่มก็ไอซ์ที่เหมือนเดิม?”

“ไอซ์ที่คะ”

สาวน้อยจากไปแล้ว และเธอก็พลิกหนังสือซึ่งติดมือมาด้วยไปที่หน้าซึ่งอ่านค้างไว้ เลื่อนโคมไฟรูปรวมเหมือนตะเกียงซึ่งวางอยู่กึ่งกลางโต๊ะให้ใกล้เข้ามาอีกนิด วาดตะวันมัวแต่สนใจกับสิ่งที่กำลังอ่าน จึงไม่รู้เลยว่ามีใครคนหนึ่งมาหยุดยืนอยู่ข้างๆ เยื้องไปทางด้านหลัง มารู้ตัวเขาก็เมื่อสังเกตเห็นเงาจางๆ ที่ทอดลงบนหน้าหนังสือ จึงเงยหน้าขึ้นดู

ชายร่างสูงบึกบึนนั้นสวมสเวตเตอร์สีดำ กางเกงขายาวผ้าเนื้อหยาบ และแจ็กเก็ตหนังสีเดียวกัน เขายืนอยู่ที่นั่นนานแค่ไหนเธอไม่อาจรู้ได้ พอสบตากันริมฝีปากบางๆ คลี่ออกนิดหนึ่งในเชิงทักทาย

“คุณหอมตะวัน” สำเนียงนั้นเป็นภาษาไทยไม่มีเพี้ยนแม้แต่น้อย ทั้งๆ ที่บางคำที่ได้ยินเขาพูดฟังดูแปร่งไปบ้าง “ไม่คิดว่าจะได้เจอกันอีก”

“คะ...เอ๋อ...”

เมื่อสบตาคู่นั้น วาดตะวันชัดเขินขึ้นขึ้นมาอีก ตลอดทางบนถนนหลวง ระหว่างรัฐ ตอนที่ขับตามหลังเขามาจนถึงทางแยก เธอสงสัยว่าเขาเป็นใคร ทำงานอะไร มาทำอะไรที่เมืองนี้ หรือเขาอยู่ที่นี้ ตั้งแต่เกิดจนย่างยี่สิบเจ็ดปีนี่แล้ว เธอไม่เคยสนใจใครรู้เรื่องราวของใครมากเท่านี้มาก่อนเลย จะเรียกว่าเข้าขั้นสอดรู้สอดเห็นก็คงได้

แต่พอมาเจอหน้าจ้งๆ เข้าอีกครั้งกลับนึกไม่ออกว่าควรยกเอาเรื่องอะไรมาพูดกับเขาดี นัยน์ตาคมปลาบคู่นั้นทำเอามันไปได้ทุกที

หลบสายตาเขาลงเบื้องล่างก็เห็นมือซึ่งยังมีฝ่าฟันแผลเรียวร้อย จึงยกเอาเรื่องนั้นขึ้นมาถามความขวยเขินแทน

“มือเป็นยังไงบ้างคะ”

ชายหนุ่มพลิกดูมือของตัวเอง ยิ้มกว้างขึ้น

“ยังปกติดีครับ”

“คงไม่มีเลือดออกมาอีกนะคะ”

“ก็ไม่เห็นมีนะ”

“ขอดูหน่อยได้ไหม”

เขายื่นมือมาตรงหน้า และเธอก็ประคองประคองมาพิจารณา ฝ่าฟันแผลและผ้ายัดยังสะอาดเอี่ยมเหมือนเพิ่งพันให้เมื่อครู่นี้เอง ไม่มีร่องรอยเประอะเปื้อนใดๆ ให้เห็นเลยแม้แต่หยดน้อยนิด

“ถ้าพรุ่งนี้หาที่ทำแผลได้ก็จะดีมากเลยคะ จะได้ไม่ติดเชื้อ” พอพูดเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพ ความเขินอายหายไปจนหมดสิ้น แพทย์สาวกลับเป็นงานเป็นการขึ้นมาได้อีกครั้ง

“ครับ ยังไงก็ขอบคุณคุณหมอมที่ช่วยทำแผลให้”

“เป็นหน้าที่ค่ะ”

เขาขยับถอยห่างออกมาเมื่อบริกรสาวใหญ่เข้ามาเสิร์ฟไอศ์ที่ในแก้วใสทรงสูง มีมะนาวฝานบางๆ เสียบมาที่ขอบแก้วด้วย

“หวังว่าคงได้เจอกันแถวๆ นี้อีกนะครับ คุณหมอมจะอยู่ที่นี้กี่วัน”

“ทั้งอาทิตย์ค่ะ เข้าบ้านเอาไว้ทั้งอาทิตย์”

“จ้ะหรือครับ พรุ่งนี้มีงานเทศกาลฤดูเก็บเกี่ยว ไม่ทราบว่าคุณรู้หรือยัง

งานพรุ่งนี้จะเริ่มบ้าง”

“หรือคะ ไม่ทราบเลย”

“เป็นงานแบบบ้านนอกนะครับ ไม่มีอะไรหรูหราหรอก ถ้าคุณหมอมไม่มีแผนจะไปไหนหรือทำอะไรอย่างอื่นก็เชิญครับ”

เขาพูดราวตัวเองเป็นเจ้าของบ้าน ราวกับอาศัยอยู่ที่นี้ นั่นเป็นเรื่องที่วาดตะวันคิดไปไม่ถึง ก็ในเมื่อวิธีการพูด สำเนียงการพูด แม้แต่คำศัพท์ที่เขาเลือกใช้บ่งบอกชัดว่าได้รับการศึกษามาอย่างดี แม้แต่การวางตัว และการแต่งกายก็ผิดแผกไปจากคนแถวนี้ชนิดที่เรียกว่าไปกันคนละทิศละทางเลยทีเดียว

“ผมรบกวนคุณหมอนานแล้ว เชิญตามสบายครับ”

วาดตะวันยิ้มให้เมื่อเขาผลจากไป และเหลียวมองตามหลังเพราะเธอนั่งหันหน้าเข้าหาผนังห้อง แต่แล้วยิ้มนั้นก็อันต้องค้างเมื่อเห็นเธอกำลังเดินตรงไปที่ไหน ริมหน้าต่างมีโต๊ะขนาดสองคนตั้งอยู่อีกตัว ที่นั่นมีหญิงสาวผมทองนั่งคอยเขาอยู่ก่อนแล้ว หล่อนสวมกระโปรงสั้นเลยเข้าขึ้นมา เห็นช่วงขาเรียวยาวที่ไขว่กันอยู่ใต้โต๊ะได้ไกลไปถึงไหนๆ

หล่อนหันมองมา และเธอก็จำได้ว่าสาวใบหน้าสวยจัดด้วยเครื่องสำอาง นั่นคือคนเดียวกับผู้หญิงที่สำนักงานบ้านและที่ดินซึ่งเธอติดต่อขอเช่าบ้านบนเขานั้นเอง ในสำนักงานแห่งนั้นมีผู้หญิงทำงานอยู่สามคน สองคนเหมือนจะเป็นพนักงานทั่วไปที่คอยบริการลูกค้า ส่วนหญิงสาวคนนี้มีโต๊ะทำงานซึ่งแยกออกไปต่างหาก ดูเผินๆ ก็รู้ว่าเป็นหัวหน้าใหญ่ในสถานที่นั้น

เมื่อป้ายผู้หญิงคนนี้อิ้มแย้มแจ่มใสด้วยดี หากเวลานี้กลับตรงกันข้าม สายตาคู่ที่มองตรงมาดูไม่คอยจะเป็นมิตรสักเท่าไรนัก วาดตะวันจึงหันกลับมาเสีย ก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือต่อ

แต่ถ้าแปลกที่กลับอ่านอะไรไม่เข้าใจสักอย่าง แต่ละย่อหน้าต้องทวนกลับไปกลับมามาซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทั้งๆ ที่พยายามรวบรวมสมาธิทั้งหมดให้รวมอยู่ที่เดียว แล้วก็ตาม ปลาเทราต์ซึ่งเธอเคยติดใจนักหนาที่ไม่เป็นรสเป็นชาติเหมือนเมื่อก่อนอะไรๆ ให้ผิดคอดีหมด

ปลาหมอตไปเพียงครึ่งตัว วาดตะวันรวบรวมและมิด ก็ในเมื่อกลิ่นอะไรไม่ลงอีก ซึ่หนึ่งอยู่ตรงนี้ต่อไปมีหวังก้างปลาติดคอเอาง่ายๆ ยกขาที่เหลือขึ้น

จิบอย่างรวดเร็ว แล้วเรียกบริการคนเมื่อครู่เพื่อขอ бил

จากโต๊ะที่นั่งไปยังประตูร้าน เธอต้องเหยียดไปใกล้โต๊ะตัวนั้น ฝ่ามือวางขายตาดู สบตากับนัยน์ตาคมที่กำลังมองมาพอดี ยิ้มเจื่อนๆ ให้แล้วรีบเปิดประตู ออกมาภายนอก

รถของเธอจอดอยู่ด้านข้างของร้านอาหาร ลานจอดรถแคบๆ ซึ่งแท้จริงแล้วเป็นทางเข้าไปยังบริเวณกว้างๆ ทางด้านหลังนั้นค่อนข้างมืด

แพทย์สาวปลดล็อกประตูรถด้วยกุญแจอัตโนมัติในมือ ฝ่าหน้าและฝ่าเท้ารถสว่างวาบขึ้นพร้อมกัน เปิดประตูรถด้านคนขับแล้วก็แทบสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงทุ้มลึกทางด้านหลัง

“ขับระวังวังหนอยนะครับ”

หันมาดูก็เห็นร่างสูงดูดำมืดด้วยสีของเสื้อผ้าที่สวม เขาก้าวเนิบๆ มาหยุดยืนไม่ไกลสักเท่าไรนัก คิดไม่ถึงว่าเขาจะตามมาออกมาด้วย

“คะ?”

“ทางขึ้นเขาเวลามีมืดแล้วอย่างนี้อันตราย”

พอรู้ถึงความห่วงใยของเขา วาดตะวันก็ให้ขาซึ่งอยู่ในใจ

“คะ ขอขอบคุณ” แต่แล้วก็ให้สงสัย เขารู้ได้อย่างไรว่าเขาพักอยู่บนเขา “คุณรู้ได้ยังไงคะว่าฉันจะต้องขับรถขึ้นบนเขา”

“ซินดีบอกว่าคุณเข้าบ้านหลังที่อยู่บนนั้น”

วาดตะวันรู้ว่าเขาหมายถึงผู้หญิงซึ่งเป็นผู้ดูแล...หรืออาจเป็นคู่รักของเขาด้วย เคยได้ยินคนในสำนักงานเรียกหล่อนว่าอย่างนั้น เมื่อบ่ายที่ไปรับกุญแจก็เจอกับชื่อ ซินดี แต่คราวนี้ชื่อนั้นกลับทำให้ชัดเจนอย่างไรชอบกล

คำตอบรับจึงห้วนขึ้น “เออ...คะ”

“ว่าแต่คุณขับระวังวังหนอยก็แล้วกัน”

“คะ ขอขอบคุณ”

เมื่อไม่เห็นหน้าเขาจะพูดอะไรอีก ยังคงยืนเงิบๆ อยู่ที่เดิม ไม่แม้จะเข้ามาให้ใกล้ขึ้น เธอจึงขึ้นนั่งประจำที่คนขับ ก่อนพารถออกถนนก็ยังฝ่ามือเหลือบดูกระจกส่องหลัง คนร่างสูงบึกบึนยังคงยืนอยู่ที่เดิม เขากำลังมองตามหลังรถของเธอ สีขาวของผ้าพันแผลที่มือเขาดูสว่างในความมืดสลัว

๔

เมื่อเห็นสีดำวับๆ แวมๆ มาตามแนวไม้ วดตะวันตกรีบลดขาทั้งสองข้างลงจากราวระเบียง ใช้ปากกาค้นหน้าหนังสือซึ่งกำลังอ่านแล้วลุกยืน เข้มนมองไปที่นั่นจนรถทั้งคันเลี้ยวเข้ามาหยุดบริเวณลานจอดจึงได้วางหนังสือลงบนเก้าอี้ เธอจำรถเขาได้ ไม่เข้าใจว่าเขามาที่นี่ทำไมแต่เข้าใจ

เอริคเห็นหญิงสาวแล้วเช่นกัน เห็นตั้งแต่ตอนที่เธอกำลังก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือแล้วล้มหายใจไปเลย ภาพนั้นไม่ผิดอะไรกับความทรงจำรางเลือนเกี่ยวกับแม่ของเขา เป็นภาพซึ่งจำหลักอยู่ในหัวงคำหนึ่งมาแสนนาน ภาพของแม่ที่นั่งอ่านหนังสืออยู่บนระเบียงแห่งเดียวกันนี้ ในลักษณะเดียวกันนี้ แม่เก้าอี้ อาจเป็นคนละตัว และแม่แม่จะนั่งพับเพียบบนเก้าอี้ ไม่ได้ยกขาขึ้นพาดไว้บนราวระเบียงแบบนี้ แต่ทั้งหมดที่เห็นก็ยังไม่วายก่อให้เกิดความรู้สึกเดียวกันได้อย่างไม่น่าเชื่อ

ผู้หญิงคนนี้มีอะไรหลายอย่างเหมือนแม่ เขาสรุปกับตัวเองได้อย่างนั้น ชายหนุ่มเปิดประตูก้าวลงจากรถเมื่อหญิงสาวลงบันไดระเบียงมาหยุดยืนดู เห็นได้ชัดว่าเธอลังเล คงแปลกใจว่าเขามาทำอะไรแต่เข้าอย่างนี้ เขาเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าทำไม รู้แต่ว่าใจร่าเริงให้มา ตั้งแต่เมื่อคืนแล้วที่เร่งไป

ส่งเพื่อนหญิงแล้วขับรถตามขึ้นมาดูเพื่อให้แน่ใจว่าเธอถึงที่พักแล้วอย่างปลอดภัย

วาดตะวันเห็นเขาอ้อมไปเปิดประตูด้านผู้โดยสาร หยิบถุงพลาสติกใบก่อนข้างใหญ่ออกมา และพอเห็นเขามุดตัวกลับเข้าไปในรถ ทำท่าเหมือนจะหยิบอะไรอีก ก็คิดว่าเมื่อข้างหนึ่งของเขาเจ็บอยู่อย่างนั้นจะถือจะหิ้วอะไรได้มากมายกัน จึงตัดสินใจสาวเท้าเร็วรี่เข้าไปหา ปากร้องถามนำไปก่อน

“มีอะไรให้ช่วยไหมคะ”

ชายหนุ่มรูปร่างล่ำสันถอยกลับออกมา ใบหน้าที่หันมามองเต็มไปด้วยรอยยิ้ม

“ไม่แน่ใจว่าคุณทานอะไรหรือยัง คิดว่าคงยัง ก็เลยเอาขึ้นมาฝาก”

เขาส่งถุงในมือให้เมื่อเธอมาหยุดยืนอยู่ข้างหลัง ก่อนมุดกลับเข้าไปในรถอีกครั้ง แล้วหยิบถ้วยโพนใบก่อนข้างใหญ่ออกมา

“กาแพ้งร้อนอยู่เลยครับ”

วาดตะวันรับถ้วยกาแพ้ใบนั้นมาด้วยมือเห็นว่ายังมีอีกใบ

“ระวังนะครับ มันร้อน”

ท่าทางเขาไม่ค่อยเต็มใจจะส่งให้สักเท่าไรนัก พอนิ้วแตะข้างถ้วย เธอก็รู้ว่าทำไม ถ้วยโพนนั้นเรียกได้ว่ายังร้อนจัดทีเดียว

“นี่ผมมารบกวนคุณหมอมหรือเปล่า เห็นกำลังอ่านหนังสือ” เขาถามเมื่อเดินตามกันมาที่ตัวบ้าน

“ไม่หรอกค่ะ ไม่รบกวนเลย ต้องขอบคุณเสียด้วยซ้ำที่กรุณาเอามาฝาก”

วาดตะวันตระหนักดีถึงความไม่ได้เรื่องได้ราวของตัวเอง ที่จริงควรซื้ออะไรมาเตรียมไว้เป็นอาหารเช้าตั้งแต่เมื่อวาน แต่ก็ไม่ได้ทำ เมื่อครู่ก็คิดว่าจะลงไปในเมืองเพื่อหาซื้อของกินมาเก็บไว้ แต่พอคิดว่าต้องขับรถลงไปและขับกลับขึ้นมาอีกก็ให้หือ ยอมทนหิวไปเรื่อยๆ ยังดีเสียกว่า ที่จริงก็ไม่ถึงกับหิวไม่ได้ เธอชินเสียแล้วเรื่องละเว้นอาหารเช้าแล้วไปกินรอบเดียวตอนเที่ยงหรือบ่ายไปเลย ก็ในเมื่อสองสามครั้งต่อสัปดาห์ที่เลิกงานเวลาเช้าแล้วเข้านอนทั้งๆ ที่ท้องว่าง กว่าจะตื่นอีกทีก็เลยเที่ยงไปแล้ว อาหารมื้อแรกของวันจึงเป็นมื้อเที่ยงหรือไม่ก็มื้อเย็น

“ในถุ่นอะไระคะ” เธอยกถุ่นขึ้นดูใกล้ๆ ได้กลิ่นหอมกรุ่นของแป้งและเนย
ลองใช้หลังมือซ้ายที่ถือแก้วโฟมแตะดูก็รู้สึกอุ่นๆ

“คอฟฟี่เล็กกับมัฟฟินครับ ในเมืองมีอยู่ร้านหนึ่ง ขึ้นชื่อเรื่องเพสทรี
ประเภทนี้ อร่อยขนาดทำส่งเลยนะครับ”

“ยังอุ่นอยู่เลยคะ”

“เพิ่งทำเสร็จครับ”

เธอเสียวหลังมายิ้มให้เป็นการเชิญชวนก่อนนำขึ้นบันไดระเบียง

ชายหนุ่มตามหลังขึ้นมา รongเท้าคูใหญ่รวมกับน้ำหนักตัวของเขาก่อให้
เกิดเสียงเอี๊ยดอ๊าดบนพื้นไม้ของระเบียงบ้าน

“ดูเหมือนคุณรู้จักเมืองนี้ดี คุณอยู่ที่นี้หรือคะ”

“ก็ไม่เชิงครับ ผมเกิดเมืองนี้ โตที่นี่ แต่ไปอยู่ที่อื่นเสียหลายปี กำลังคิด
อยู่ว่าบางทีอาจกลับมาอยู่ที่นี้อีกก็ได้”

หญิงสาวไม่เข้าใจคำตอบนั้นทั้งหมด คำว่าไม่เชิงว่าอยู่ที่นี้ให้ความรู้สึก
คลุมเครือ ใครฟังแล้วก็คงงงเหมือนกัน แต่เมื่อคิดว่าถ้าซักเอารายละเอียดมาก
กว่านี้ เขาอาจมองว่าสอดรู้สอดเห็นเกินไปก็ได้ จึงละไว้เพียงเท่านั้น

วาดตะวันหยุดจะเปิดประตูบ้านเพื่อเชิญเขาเข้าไปข้างใน แต่พอเสียว
กลับมาดูก็ให้ประหลาดใจที่เห็นเขาหยุดอยู่แค่ระเบียง วางถ้วยกาแฟที่ถือมา
ด้วยลงบนราวระเบียง แล้วไล่นิ้วไปตามเนื้อไม้ตรงนั้น สายตาเหมือนกำลังพินิจ
พิจารณาลวดลายของมัน จากนั้นก็มองไปรอบๆ เลยขึ้นไปถึงชายคาที่ยื่นออกมา
มากจนเหมือนเป็นหลังคาของระเบียง

เขาลดสายตาลงเมื่อเห็นว่าหญิงสาวเงยไป พอสบตาแสดงความกังขา
ก็รีบอธิบาย

“บ้านหลังนี้เคยเป็นของแม่ผม”

คำบอกเล่าเพียงสั้นๆ นั้นเรียกความสนใจจากเธอได้มากทีเดียว

“หรือคะ บังเอิญจัง แล้วนี่คุณแม่ของคุณเป็นคนให้เช่าหรือคะ”

เอริคเบียงตัวมาใกล้ เอนหลังฟังราวระเบียง

“ไม่ใช่ครับ ท่านขายให้คนอื่นไปนานแล้ว แล้วท่านก็เพิ่งเสีย” ร่องรอย
ของความหมองเศร้าผ่านวูบเข้ามาในดวงตา หากเพียงวูบเดียวก็กลับเป็นปกติ

เหมือนเดิม

“เออ...เสียใจด้วยค่ะ”

ยิ้มบางๆ ผุดขึ้นที่มุมปากบางได้รูป ปากสวยเหมือนปากผู้หญิง

“เพราะท่านเสียนี้แหละครับ ผมถึงคิดจะซื้อกลับคืนมา ท่านรักบ้านหลังนี้มาก ช่วงหลังๆ ของชีวิตเคยบ่นว่าอยากกลับมาที่นี่อีกสักครั้ง ผมเคยคิดจะซื้อคืนให้ท่านก็หลายครั้งแล้ว แต่ไม่มีโอกาส จนท่านเสีย คราวนี้ถ้าซื้อได้ ผมคิดว่าจะมาอยู่เสียเอง”

มีอะไรอีกหลายสิ่งหลายอย่างเกี่ยวกับบ้านหลังนี้ที่เขางงใจเก็บไว้เป็นความลับ ก็ในเมื่อเล่าให้ใครฟังแล้วจะมีสักกี่คนที่เชื่อว่าเรื่องแบบนั้นเป็นไปได้บางที...เพียงแค่ว่าที่ เธอผู้นี้อาจมารวมรับรู้เรื่องราวแต่หนหลังระหว่างแม่กับพ่อของเขาก็เป็นได้ แต่ก็อีกนั่นแหละ เขาอาจหวังมากเกินไป

“นั่นหรือคะ” เห็นท่าว่าเขาคงยังไม่อยากเข้าไปในบ้าน จึงชี้สิ่งที่เก๋อึดัวซึ่งยังว่าง “นั่งก่อนสิคะ”

เขานั่งลงจริงๆ และเธอก็เดินผ่านหน้าไป ทำท่าจะลงนั่งบนเก้าอี้ตัวชายหนุ่มรีบวางถ้วยกาแฟในมือลงบนพื้นไม้ข้างเก้าอี้ แล้วหยิบหนังสือเล่มหนาซึ่งเธอวางทิ้งไว้เมื่อครู่ขึ้นมาให้

“คุณอ่านหนังสือตลอดเวลาเลยหรือ”

วาดตะวันทรวดตัวลงนั่ง วางแก้วกาแฟลงกับพื้นเช่นกัน แล้วเปิดดูงพลาสติกออกดู เห็นกล่องกระดาษแข็งสีขาวซ้อนกันสองใบ ปากก็ตอบคำถามไปด้วย ไม่ได้คิดด้วยซ้ำว่าตอบว่าอะไร

“ก็ไม่ตลอดเวลาหรอกค่ะ เวลาทำงานไม่ได้อ่าน”

แต่พอคิดได้ว่าคำตอบลักษณะนั้นอาจฟังดูน่าเกลียดไปหน่อยจึงทำคายน ยิ้มแห้งๆ พยายามจับปฏิกิริยาของเขา แต่ก็ไม่เห็นอาการผิดปกติแต่อย่างใด เห็นเพียงด้านข้างของใบหน้าสวยได้รูปที่หงนขึ้นดูฝ่าเท้าตนเองอีกครั้ง ดูไปก็เหมือนเจ้าของบ้านกำลังสำรวจตรวจตราบ้านของตัวเอง ที่จริงเขาก็เคยเป็นเจ้าของบ้านหลังนี้มาก่อน หรืออย่างน้อยก็คงกำลังจะเป็นอีกครั้ง

“คุณเคยอยู่ที่นี้หรือเปล่าคะ”

“ผมอยู่ที่นี้ตั้งแต่เกิดจนถึงประมาณสองขวบได้มั้งครับ จำอะไรแทบ

ไม่ได้เลย แต่แปลกนะ ผมจำเวลาที่เมื่งอ่านหนังสือที่ระเบียบนี้ได้ คุณเคยเป็นไหม แบบที่จำบางเหตุการณ์เมื่อครั้งเป็นเด็กเล็กๆ ได้”

วาดตะวันคลืมไปเลยเมื่อสบนัยน์ตาคมกริบคู่นั้นเวลาที่พูดถึงแม่ ตาคมไม่ผิตอะไรกับไบมิดโกนจะจุดประกายวาวขึ้นได้ทุกครั้ง ผู้ชายที่มีความผูกพันกับแม่และพูดถึงได้อย่างไม่อับอายแบบนี้แสดงว่าเป็นคนละเอียดอ่อนและมีจิตใจอ่อนโยน เธอเชื่อเช่นนั้น

“เป็นสิคะ แต่ที่ว่าจำได้นี้ไม่ละเอียดหรอกนะคะ เป็นเหมือนประกายที่วาวขึ้นมาในช่วงสั้นๆ อาจแค่เสี้ยววินาที”

ริมฝีปากบางได้รูปเผยยิ้ม ยิ้มนั้นสดใส จริงใจจนเธอต้องยิ้มตอบ

“คุณหมออธิบายเก่งนะ เป็นอย่างนั้นจริงๆ นั่นแหละ ให้ผมอธิบายเป็นภาษาไทยผมคงทำไม่ได้ขนาดนี้ ผมยังมีปัญหาเรื่องการใช้ภาษาไทยในบางครั้ง”
เขาสารภาพตามตรง

และเธอก็เห็นจริงเช่นนั้น คำพูดบางคำที่เขาใช้ฟังดูเป็นทางการ เหมือนภาษาเขียนเสียมากกว่า

“ผมยังคิดเป็นภาษาอังกฤษแล้วแปลเป็นภาษาไทยก่อนจะพูดออกมา”

“คุณคงไม่เคยไปอยู่เมืองไทยนานๆ”

“เคยครับ ผมอยู่เมืองไทยห้าหรือหกปีนั่นแหละ”

“ก็เรียกว่าไม่นานเท่าไรนะคะ”

“ไม่นานครับ ถ้าเรายังต้องพยายามพูดให้ได้อย่างที่คนไทยทั่วไปพูดก็เรียกว่าไม่นาน แต่ก่อนหน้านั้นผมก็ไปๆ มาๆ หลายครั้งเหมือนกัน”

“แต่คุณก็พูดภาษาไทยได้เหมือนคนไทยเลยนะคะ อาจมีบางคำที่ฟังดูแปลกไปบ้าง สำเนียงพูดบางคำอาจไม่เหมือนคนไทยพูดเสียทีเดียว แต่ถ้าไม่บอกว่าคุณเกิดที่ไหน โตที่ไหน ฉันก็คงคิดว่าคุณเป็นคนไทยที่อยู่เมืองไทยนานหลายปีเลยแหละคะ”

ยิ้มทรงเสน่ห์ของเขากว้างขึ้น

“แล้วคุณหมอล่ะครับ มาอยู่อเมริกาก็ปีแล้ว”

“เกือบสิบเอ็ดปีแล้วค่ะ”

“คุณหมอล่ะมีญาติพี่น้องอยู่ที่นี้”

“มีหน้าอยู่รัฐเมนคะ น้องของแม่นะคะ ทนอยู่กับหน้าได้แค่จบไฮสกูลก็
ไม่ไหวแล้วคะ ต้องรีบย้ายไปเรียนปริญญาตรีที่รัฐอื่น ปัญหาไม่ใช่อยู่ที่หน้าหรอก
นะคะ อยู่ที่ตัวเองคะ ฉันเป็นคนประเภทที่อยู่กับใครยาก” จบประโยคหลังด้วย
เสียงหัวเราะ “ชอบอยู่คนเดียวมากกว่าคะ จะไปไหน จะทำอะไรไม่ต้องห่วงใคร
ไม่ต้องบอกใคร ไม่ต้องรายงานให้ผู้ใหญ่รู้”

“เก่งนะครับ เป็นผู้หญิงแต่ก็อยู่คนเดียวได้ในต่างบ้านต่างเมืองแบบนี้”

“ฉันชอบแบบนี้คะ”

“กลับไปเยี่ยมบ้านบ่อยไหม”

คราวนี้เธอหัวเราะเสียงใสทีเดียว “ขนาดสองสามปีกลับครั้งก็แทบไม่ไหว
แล้วคะ ต้องไปอยู่บ้านพอนะคะ ทะเลาะกันทุกวันเลย”

คิดขึ้นได้ว่า ‘บ้านพ่อ’ ที่พูดถึงก็คือบ้านของตัวเองเหมือนกันเพราะโตมา
ในบ้านหลังนั้น จึงต้องขยายความ

“ที่เรียกว่าบ้านพ่อก็เพราะไม่รู้สิว่าตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของบ้านหลัง
นั้นแล้วนะคะ ที่จริงก็โตที่นั่น แต่ไม่ได้อยู่มากหลายปีแล้ว ก็เลยรู้สึกเหมือนเป็น
คนอื่นไปแล้ว พ่อก็มีครอบครัวใหม่ไปแล้ว พ่อฉันเป็นคนแข็งคะ พ่อมีบริวาร
เยอะ มีลูกน้องเยอะ แต่มีลูกที่ไม่ยอมลงให้ใครเพราะแข็งพอกัน ก็เลยต้อง
ต่างคนต่างอยู่”

เมื่อเขาเปิดเผยเรื่องส่วนตัวของเขาได้ เธอก็เปิดเผยได้เหมือนกัน แม้จะ
ไม่ทั้งหมดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพ่อ ปัญหาระหว่างเธอกับพ่อนั้นยังมีอีก

แต่ชายหนุ่มสะดุดหูกับประโยคหนึ่ง “หมายความว่ายังไงครับที่ว่าพ่อ
มีครอบครัวใหม่ไปแล้ว”

วาดตะวันยนิดีเล่าโดยไม่ปิดบัง “แม่ฉันเสียตั้งแต่ฉันยังเล็กๆ คะ ไม่นาน
พ่อก็แต่งงานใหม่ ก็ไม่ถึงกับแต่งงานหรอกนะคะ พ่อมีผู้หญิงคนใหม่แล้วพาเข้า
มาอยู่ด้วยในบ้านนะคะ”

“คุณหมอกคงไม่ชอบมีแม่เลี้ยง” เขาเดาเล่นๆ

“ไม่ชอบเลยคะ” เธอเน้นทุกคำพูดในประโยคนั้น “ฉันออกจะเห็นแก่ตัว
ในเรื่องแบบนี้คะ สงสัยคงเป็นคนหวงความรัก” คุณหมอสาวพูดไปตามความ
รู้สึกโดยไม่ได้คิด

“ตายจริง กาแฟคงเย็นแล้วละคะ มัวแต่ชวนคุณคุย”

ชายหนุ่มวางหนังสือเล่มหนาไว้บนตักแล้วก็มลงหยิบแก้วกาแฟขึ้นมา
เปิดฝาดู

“ไม่รู้ว่าคุณหมอมาทานกาแฟแบบไหน ผมซื้อแบบธรรมดามาให้”

“ทานได้ทั้งนั้นแหละคะ” เธอก็มลงหยิบกาแฟขึ้นมาจิบบ้าง แล้วชวน
คุยต่อ ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยมีใครที่รู้สึกสนิทสนมและคุ้นเคยด้วยเร็วขนาดนี้
ไม่แม้แต่ ‘อา’

หญิงสาวแทบล้าล้ากาแฟเมื่อความคิดนั้นแทรกเข้ามา กาแฟเพื่อนไปจน
รู้สึกได้จึงรีบเปลี่ยนเรื่องเสีย

“คุณบอกว่าตั้งใจจะซื้อบ้านหลังนี้สิน”

“กำลังติดต่อเจ้าของอยู่ครับ เจ้าของคนปัจจุบันอยู่ฟลอริดา เขาซื้อไว้เป็น
บ้านพักร้อนในช่วงหน้าร้อน เดือนอื่นๆ ก็เปิดให้คนเช่าแบบที่คุณหมอมานะครับ
นี่แหละครับ ซินดีเป็นคนจัดการเรื่องนั้นให้”

ได้โอกาสเหมาะ เขายกเรื่องนั้นขึ้นมาเพื่อบอกให้รู้เป็นนัยๆ “ผมก็เลยให้
ช่วยติดต่อเรื่องขอซื้อ เห็นว่าเขาตั้งใจช่วยเจรจาให้ เมื่อคืนก็เลยต้องขอขอบคุณ
ด้วยการพาไปทานอาหารเย็น อย่างที่คุณหมอบอกไปเห็นนั้นแหละครับ”

คราวนี้วาดตะวันหลบหน้าตาคนที่กำลังทอประกายวิบวับ พอจะเข้าใจ
แล้วว่าเขามายความว่าอย่างไร เขาพาผู้หญิงคนนั้นไปดินเนอร์เพื่อตอบแทน
สิ่งที่หล่อนทำให้เท่านั้นเองหรือ

และเพื่อให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ชายหนุ่มอธิบายต่อไปอีก

“ซินดีเคยเป็นเพื่อนร่วมชั้นของผม เราเรียนหนังสือมาด้วยกัน เมือง
เล็กๆ ก็อย่างนี้แหละ คนรุ่นเดียวกันจะรู้จักกันหมดเพราะสมัยก่อนมีโรงเรียน
เดียว เรียนรวมกันหมดนะครับ ตั้งแต่อนุบาลถึงเกรดสิบสองเลย เพิ่งมาแยก
เป็นสามโรงเรียนก็เมื่อไม่นานนี้เอง”

วาดตะวันแสรั้งก้มลงดูคอฟฟี่เค้กในกล่องก่อนที่เขาจะเห็นอาการ
ผิดปกติ เธอเก็บอารมณ์และความรู้สึกเป็นเสียที่ไหน

“คุณกับซินดีคงสนิทกัน” พึมพำคำถามโดยไม่เข้าใจว่าจะถามไปทำไม
อาจเป็นเพราะเขาเปิดเผยถึงขนาดนี้แล้ว ถ้าถาม เขาก็คงตอบตามตรง

“ก็ไม่ถึงกับสนิทหรอกครับ ยิ่งเมื่อครั้งที่เรียนด้วยกันยิ่งไม่สนิท แต่บังเอิญว่าซินดีเป็นคนดูแลบ้านหลังนี้อยู่ ก็เลยต้องขอให้ช่วยติดต่อกับให้”

เขายิ้มเมื่อหันมามองแล้วเห็นดวงหน้าเล็กๆ เอาแต่ก้มดูขนมในกล่อง ทำเสียงเหมือนบ่นอะไรออกมาอีก

“เอาคอปฟีไค้กันนี้ใส่จานดีกว่านะคะ”

โดยไม่คอยคำตอบ เธอขยับลุกยืน และเขาก็ยืนตาม

“จะเป็นไรไหมครับถ้าผมจะขอเข้าไปดูข้างใน”

“เชิญตามสบายเลยคะ”

ที่บ้านของเขานี้หนา หรืออย่างน้อย ‘ซินดี’ ก็คงทุ่มสุดตัวเจรจากับเจ้าของ เพื่อให้เขาซื้อกลับคืนมาได้ วาดตะวันเชื่ออย่างนั้น เพียงแค่เห็นสายตาที่หลอนมองเขาก็พอบอกได้แล้วว่าหลอนคิดอย่างไร ส่วนเขาจะคิดอย่างไรเธอไม่อาจรู้ได้

แพทย์สาวที่ขนมทั้งถูกเปิดประตูเข้ามาในบ้าน และเขาก็ตามเข้ามาด้วย ชายหนุ่มหยุดยืนอยู่เพียงหน้าประตูแล้วมองเข้ามาภายใน จากในครัว เธอเฝ้าดูเขาไล่สายตาไปตามจุดต่างๆ อย่างเชื่องช้า ราวจะชิมซบทุกสิ่งทุกอย่างที่เห็น

“มีอะไรเปลี่ยนไปไหมคะ”

“ไม่มีอะไรเปลี่ยนเลยครับ ผมหมายถึงโครงสร้างทั้งหมด แต่เฟอร์นิเจอร์”
เขาเดินเรื่อย ๆ มาหยุดข้างผนังห้องซึ่งแบ่งครัวออกจากห้องรวมทางตอนหน้า

“...เฟอร์นิเจอร์ส่วนใหญ่เท่าที่เห็นคิดว่าเป็นของใหม่”

“คุณคงอยากได้เฟอร์นิเจอร์เก่ากลับคืนมาด้วย”

“ถ้าได้อย่างนั้นก็คงดี แต่มันนานแล้วครับ ถ้าเฟอร์นิเจอร์พวกนั้นยังอยู่ ก็คงเก่ามากแล้ว”

เขามองไปทางประตูครัว รู้ว่าประตูนั้นเปิดออกไปหลังบ้านได้ “ขอผมไปดูด้านหลังหน่อยได้ไหม”

เธอละล้าละลักตอบ “เชิญคะ เชิญ”

นี่ถ้าเขาขอเข้าไปดูในห้องนอนด้วยแล้วจะทำอย่างไร เธอคงไม่กล้าห้ามอีกเหมือนกัน นี่ที่นอนมาจนบัดนี้ก็ยังไม่ได้จัดเตียงเลย เสื้อผ้าที่รื้อออกจากกระเป๋าก็ยังทิ้งเรียกรวดอยู่เกลื่อนห้อง ชุดที่ใส่เมื่อวานกับชุดนอนเมื่อคืนคงยัง

กองอยู่บนเตียง ได้แต่หวังว่าเขาจะไม่ขอเข้าไปดูในนั้น มีความรู้สึกว่าเขาเป็น คนมีระเบียบ ก็ดูแต่การแต่งตัวที่มีรสนิยม เสื้อเรียบกริบ ผมเผ้าอยู่กับที่กับทาง ของเขาลี แม้แต่รองเท้าก็ดูสะอาดเอี่ยม ทุกอย่างดูดีไปเสียหมด ดินะที่เมื่อครู เธอคิดจะลงไปหาของกินในเมือง จึงได้เปลี่ยนจากชุดนอนมาเป็นกางเกงยีน เสื้อยืดแขนยาว ไม่อย่างนั้นป่านนี้คงยังแต่งชุดนอนแล้วออกไปนั่งหัวฟูอยู่ หน้าบ้านเป็นแน่

โล่งใจเมื่อเขาเดินผ่านครัว เปิดประตูด้านหลังแล้วหายออกไป เขาคุ่นเคย กับบ้านหลังนี้จริงๆ นั่นแหละ

ตามออกไปดูก็เห็นเขายืนสงบอยู่ที่สนามหญ้า บริเวณที่ราบหลังบ้านนั้น แคนนิตเดียว ถัดไปเป็นทางลาดชันขึ้นสู่บริเวณที่สูงกว่า มีวัชพืชและไม้พุ่มขึ้น รกเรือ เขากำลังแหงนมองขึ้นไปบนนั้น เห็นยีนสงบอยู่ในที่นั่นนานมาก เหมือน ไข้อาลัยอะไรสักอย่าง หญิงสาวกำลังจะกลับเข้ามาข้างใน ก็พอดีเขาหันมาเห็น

“คุณหมอดีขึ้นขึ้นไปดูบนนั้นบ้างไหมครับ” ชายหนุ่มเดินเรื่อยๆ มาหา และเธอก็เห็นแววชุกชอนเหมือนเด็กเล็กๆ สะท้อนออกมาจากดวงตาคู่สวยนั้น เป็นครั้งแรก

“ไม่เคยเลยคะ บนนั้นมีอะไรคะ”

“คงไม่มีอะไร嘛ครับ เพียงแต่ส่งสัย” มือข้างที่จับวางลงบนราวโลหะ ข้างบันได

วาดตะวันพิจารณาดูผ้าพันแผลก็คิดขึ้นมาได้

“ไหนๆ คุณก็มาถึงที่นี่แล้ว เดี่ยวเปลี่ยนผ้าพันแผลใหม่ดีกว่าคะ จะพัน ใหม่ให้ไม่หน่าอย่างนี้ แบบนี้คุณคงรำคาญ”

เขายิ้มแล้วตามกลับมาเข้ามาในครัว เริ่มมีความสนิทสนมแทรกแฝงอยู่ใน ทุกคำพูดต่อมา

“คุณหมอลืมบ้างไหมเวลาที่พักอยู่ที่นี้”

“ก็ไม่เห็นมีอะไรน่ากลัวนี่คะ”

ชายหนุ่มมองผ่านหน้าต่างครัวออกไปทางด้านหลังของตัวบ้านอีกครั้ง บนเนินสูงนั้นดูรก ค่อนข้างทึบ ถ้ามีใครขึ้นไปแอบอยู่บนนั้นแล้วมองลงมาข้าง ล่างคงเห็นเข้ามาถึงข้างใน ประตูหน้าต่างแข็งแรงดี แต่ประตูหลังนี่น่าเป็นห่วง และ

เขาก็เป็นห่วงผู้หญิงซึ่งมาพักอยู่ที่นี้เพียงคนเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเห็นแล้วว่าชีวิตเธอกำลังอยู่ในอันตราย แต่จะเป็นอันตรายแบบไหนเขายังไม่รู้ และแสงเรืองอ่อนจางจากใบหน้าของเธอก็ยังทำให้เขาเป็นกังวล

“ถ้ามีอะไรคุณหมอโทร. ตามผม...”

เขามองหาคณะดาษกับปากกา

“รบกวนเปล่าๆ ค่ะ คงไม่มีอะไรหรอกค่ะ คราวก่อนที่มาพักที่นี่ก็ไม่เห็นมีอะไร”

คราวก่อนกับคราวนี้จะเหมือนกันได้อย่างไร เขาคิดอย่างนั้น

“ถึงยังไงก็อย่าประมาท คุณหมอมมีปากกากับคณะดาษไหมครับ”

“รู้สึกในลิ้นชักนี่มีค่ะ” เธอดึงลิ้นชักที่เคาน์เตอร์ หยิบสมุดโน้ตเล่มเล็กๆ

ส่งให้พร้อมปากกา

“ไม่ว่าเรื่องอะไรนะครับ คุณหมอโทรศัพท์ตามผมได้ทุกเมื่อ”

เขาจดอะไรลงในนั้นอย่างรวดเร็วแล้วส่งให้ และเธอก็เอ่ยปากขอบคุณ

“แต่ฉันคงไม่กล้ารบกวนคุณ” ยังไม่วายแรงใจ

“อย่าคิดว่าเป็นการรบกวนสิครับ เอาเป็นว่า คิดว่าผมจะได้หมดห่วงก็แล้วกัน”

วาดตะวันงายหน้าขยับขึ้นสวดดวงตาที่กำลังฉายประกายกล้า และเขาเองก็รู้ตัวว่าคงพูดอะไรไม่เหมาะไม่ควรออกไป จึงรีบแก้ตัว

“เป็นห่วงเพราะเราเป็นเพื่อนกันแล้วได้ไหม”

๕

งานฉลองเทศกาลฤดูเก็บเกี่ยวเป็นงานเล็กๆ จัดขึ้นในบริเวณลาน
หญ้าโล่งๆ หน้าศาลาที่ทำการเมือง เป็นงานซึ่งจัดร่วมกับเมืองข้างเคียง ขนาด
ของงานเหมาะกับเมืองเล็กๆ แบบนี้

วาดตะวันมาถึงบริเวณงานในเวลาเย็น อะไรๆ ยังไม่เข้าที่เข้าทางดีนัก
เพราะงานเต็มรูปแบบจะมีในวันรุ่งขึ้น วันแรกเป็นวันที่บรรดาร้านค้ามีโอกาสดู
จัดบูทและโฆษณากิจการของตัวเอง ส่วนรายการบนเวทีนั้นเริ่มตั้งแต่วันแรกเลย
ทีเดียว

ไฮไลต์หนึ่งของการประกวดสูตรบาร์บีคิว เมื่อหญิงสาวได้
บาร์บีคิวเนื้อฉีกเป็นชิ้นยาวๆ ใส่มาในจานขนาดใหญ่ก็เข้ามามองหาที่นั่งในเต็นท์
หน้าเวที มุมนี้เหมาะ มองตรงไปเบื้องหน้าเห็นเด็กเล็กๆ กำลังเต๋นร่าอยู่บนเวที
ได้ชัดเจนโดยไม่มีอะไรบดบัง คงเป็นเด็กอนุบาลเพราะแต่ละคนยังเล็กมาก
แต่ละคนสวมกระโปรงสีชมพูสดใส มีชั้นในสีขาวฟูฟ่อง เสียงร้องทำสันไม้
กระทบพื้นกันคนละทีสองที ฟังดูไม่ค่อยจะสามัคคีกันและไม่ค่อยเป็นจังหวะ
จะโคนสักเท่าไรนัก จึงเรียกเสียงหัวเราะจากผู้ชมซึ่งส่วนใหญ่เป็นพ่อแม่และ
ญาติพี่น้องได้เป็นระยะๆ

แม้แต่เพลิดเพลินกับการแสดงบนเวทีจนต้องสะดุ้งจนสุดตัวเมื่อมีเสียง
หัวๆ ดังขึ้นอย่างกะทันหัน ใกล้เสียจนผิดปกติ

“มีใครนั่งที่เก้าอี้ตัวนี้หรือเปล่า”

พอหันไปดูก็เห็นผู้ชายแต่งตัวดียืนอยู่ข้างๆ เยื้องไปด้านหลัง ในมือเขามีบาร์บีคิวใส่มาในกล่องโฟม เขาโน้มตัวมาข้างหน้าคิดหนึ่ง ลืมเสียงที่พูดด้วยฟัง
ดูสุภาพ หากवादตะวันก็ยังไม่วายกระอักกระอ่วน โต๊ะยาวตัวนี้มีเก้าอี้เรียงราย
อยู่โดยรอบ นับได้ไม่ต่ำกว่าสิบตัว ทั้งโต๊ะเวลานี้มีเธอนั่งอยู่คนเดียว และทั้งๆ
ที่มีโต๊ะลักษณะเดียวกันตัวอื่นอีกถึงสี่ตัว แต่ละตัวมีคนนั่งรับประทานอาหารกัน
อยู่เพียงไม่กี่คน ทำให้เขาจะต้องเงาะงมานั่งข้างๆ เธอด้วย แต่จะเสียงได้
อย่างไร จะบอกให้ไปที่อื่นก็น่าเกลียดเกินไป ดูท่าทางเขาก็เรียบร้อยดี จึงต้อง
ฝืนใจอนุญาต

“ไม่มีใครหรอกค่ะ เชิญตามสบาย”

โล่งอกเมื่อเขาไม่ได้นั่งบนเก้าอี้ตัวข้างๆ เธอเสียทีเดียว แต่ถัดไปอีกตัว
พอกลับไปสนใจเด็กๆ บนเวที เขาก็ชวนคุย “ผมมีหลานอยู่คุณ”

“คะ?”

“ผมมีหลานสาวอยู่คุณ” เขาย้ำประโยคเดิมอีกครั้ง มือใหญ่ๆ ที่ถือส้อม
พลาสติกกระตุกไปทางเวทีนิดหนึ่ง “อายุประมาณเท่านั้นแหละ”

“หรือคะ”

“ชื่อเทรซี่”

“ชื่อหลานหรือคะ”

เขาผงกศีรษะ ใช้ส้อมเขี่ยหมูฉีกเป็นชิ้นๆ มีซอสบาร์บีคิวราดเสียชุ่มโชก

“คุณมาจากไหน จีนหรือเปล่า” ยังมีเรื่องให้ถามต่อ

“ไม่ใช่ค่ะ ฉันมาจากประเทศไทย”

“ประเทศไทย?” คิ้วหนาสั้นน้ำตาลขมวดเข้าหากัน สีหน้าครุ่นคิด “อยู่ใกล้
ประเทศจีน?”

“ก็ใกล้พอสมควรค่ะ สมัยสงครามโลกเคยมีคนเดินจากตอนเหนือของ
ประเทศไทยไปประเทศจีนด้วย”

เขาผงกศีรษะอีกครั้ง หันกลับไปทางเวที และเธอก็พอจะหายใจคล่องขึ้น

ใช้ว่าเธอเป็นคนหวาดระแวงไปเสียหมด แต่ผู้ชายคนนี้ให้ความรู้สึกไม่น่าไว้วางใจ จะเป็นเพราะอะไรก็ยากจะอธิบาย รูปร่างหน้าตาเขาก็ดูเป็นปกติดี ไม่มีอะไรโดดเด่น ไม่มีอะไรน่าระแวง ถ้าเดินสวนกันกลางถนนที่ไหนสักแห่ง เธอคงไม่ให้ความสนใจเสียด้วยซ้ำ

คงเป็นอาการปฏิกิริยาของเขา แม้ภายนอกจะดูสงบ แต่มีอะไรบางอย่างที่ให้ความรู้สึกว่าเขาระมัดระวังตัวจนเกินพอดี นัยน์ตาสีน้ำตาลฝังอยู่ลึกใต้คิ้วหนา ดูลึกลับแปลกอย่างไรชอบกล

จบการแสดงของเด็กๆ ชุดซูลมุนนั้นแล้วก็ถึงรายการแสดงของเด็กโตขึ้นมาอีกระดับชั้นหนึ่ง ช่วงเวลาที่เด็กกลุ่มนั้นขึ้นไปจัดแถวบนเวที วาดตะวันสังเกตเห็นจากทางตาวาผู้ชายคนข้างๆ หันมองเธอบ่อยครั้ง อาจพยายามชวนคุยอีก แต่เธอก็ไม่สนใจ รีบๆ กิน รีบๆ อิ่ม จะได้ไปจากเต็นท์นี้เสียที

จนมีเสียงฟ้าคำรามมาแต่ไกล และเขาก็เปรยขึ้นลอยๆ เหมือนไม่เจาะจงว่าพูดกับใคร

“ฝนคงจะตก พยากรณ์อากาศว่าคืนนี้ฝนจะตก”

นั่นเป็นเรื่องซึ่งวาดตะวันไม่รู้เลย ไม่เคยสนใจติดตามพยากรณ์อากาศเลยด้วยซ้ำ ถ้าฝนจะตกจริงๆ คงต้องรีบกลับบ้านพัก ขนาดฝนไม่ตก เวลาที่ขยับรถขึ้นบนเขาเมื่อมืดแล้วยังน่ากลัว ถ้ายังฝนตกประกอบด้วยคงยิ่งแย่เข้าไปใหญ่

ฝนตกเมื่อเริ่มมืดพอดี สายฝนกระหน่ำลงมาเหมือนม่านหนา สะท้อนแสงไฟที่ส่องเป็นลำทางตอนหน้าของรถดูพร่างพราว กระจกผ้าม้วนยิ่งทำให้มองเห็นถนนแคบๆ สายนี้ไต่ลำบาก เงามืดทอดลงมาจากข้างทางที่สูงชันขึ้นไปเบื้องบนนั้นดูคุกคามเมื่อทั่วบริเวณมืดสนิทแล้วอย่างนี้ รถเคลื่อนไปได้เรื่อยๆ เชื่องช้าแล้วอยู่ดีๆ ก็กระตุกขึ้นมาเฉยๆ อย่างนั้นเอง วาดตะวันใจหายวูบ ประคองรถต่อไปด้วยใจระทึก แต่แล้วมันก็กระตุกอีกครั้งแล้วดับสนิท ลองสตาร์ทดูก็ครั้งๆ ก็ไม่มีเสียงใดๆ ให้ได้ยิน

แพทย์สาวละมือจากพวงมาลัยรถ หันมองไปทางด้านหลังของรถ ได้แต่หวังว่าจะไม่มีรถขึ้นมาถึงที่นี้ในเวลาแบบนี้ ทั้งมืดและทั้งฝนก็ตกหนัก รถของเธอจอดขวางอยู่บนทางเดินรถฝั่งนี้พอดี ฝั่งตรงข้ามคงไม่เป็นไร

แพทย์สาวตัดสินใจไม่ถูกว่าควรทำอะไรต่อไป แต่จะนั่งอยู่ในรถทั้งคืนคงไม่ไหวแน่ เครื่องทำความร้อนในรถหยุดทำงานไปด้วยเมื่อรถตาย อากาศเริ่มเย็นลงอย่างรวดเร็ว ทั้งเย็นและทั้งชื้น ฝนไม่มีท่าว่าจะซาลงแม้แต่น้อย อากาศภายในรถก็เย็นลงเรื่อยๆ เธอต้องเร่งตัดสินใจ จะนั่งคอยให้มืออะไรเกิดขึ้นเองคงไม่ได้เรื่องแน่ จะเซ็นรถให้ออกนอกทางก็คงยาก ตอนนีไฟหน้าหม้อรถยังส่องสว่างอยู่ แต่จะสว่างอยู่แบบนี้ก็ไม่เกินนาทีก็จะดับไปเองโดยอัตโนมัติ เธอต้องทำอะไรสักอย่าง

ทางเดียวที่มีคือยอมเปียกแล้วลงจากรถ เดินเท้าต่อขึ้นไปที่บ้านพักเพื่อโทรศัพท์ตามใครสักคนมาจัดการเรื่องรถให้

วาดตะวันเปิดสวิตช์สัญญาณไฟฉุกเฉินทิ้งไว้ คันช็องเก็บของหน้ารถ ได้ไฟฉายกระบอกเล็กๆ มากะบอกหนึ่ง รวมกระเป๋าสะพาย รูดซิปล็อกกันหนาวซึ่งในเวลานี้ให้ความรู้สึกเหมือนจะบางลงทุกที แล้วเปิดประตูรถ ฝนสาดซัดเข้ามาภายในเมื่อเธอตัดสินใจก้าวลงไป

ฝนเม็ดใหญ่ตกต้องหลังคารถ แล้วละอองฝนก็กระเซ็นไปรอบด้านหญิงสาวก้มหน้าต่ำลงมองพื้นถนนเพื่อหลบสายฝนที่กระหน่ำหนักจนลืมนึกตามแทบไม่ขึ้น ทางที่ชันขึ้นประกอปกกับน้ำที่ไหลบ่าลงมาจากที่สูงผ่านถนนลงสู่เบื้องต่ำลงไปอีกนั้นทำให้แต่ละก้าวเดินไม่ถนัดนัก ลมพายุพัดหิวผ่านยอดไม้สูง ฟังดูเหมือนเสียงกรีดร้อง

ไฟหน้ารถดับไปแล้ว รอบด้านมืดลงทันควัน เหลืออยู่ก็เพียงแสงจากไฟฉายส่องเป็นลำเล็กๆ ลงบนพื้นถนน เธอมองกลับไปข้างหลัง เห็นตัวถังรถเป็นมันลื่นลือมอยู่กลางสายฝนและความมืดมิด มีแสงสีแดงกะพริบวาบเป็นระยะจากดวงไฟฉุกเฉินทางด้านหลังและด้านข้างของตัวถัง หวังก็แต่ว่าจะไม่มีใครขับรถไม่ดูตาม้าตาเรือขึ้นมาแล้วชนเข้า นั่นต้องกลายเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมาแน่ๆ

หันกลับมาแล้วเดินดุ่มต่อไปข้างหน้า แจ็กเกตขนแกะเวลานี้เปียกจนโชก กางเกงยีนตัวหนาอุ่มน้ำ ทำให้ก้าวขาแต่ละครั้งยากลำบากขึ้นทุกที

แสงไฟสว่างจ้าขึ้นพร้อมๆ กับเสียงแตรรถ เธอสะดุ้งสุดตัว รีบหลบเข้าข้างทางตามสัญชาตญาณ แทบไม่เชื่อสายตาตัวเองเมื่อเห็นรถสีทึ่มๆ สะท้อนแสงไฟและสายฝนดูเป็นมันในความมืด รถคันนั้นชะลอมหาหยุดอีกฝั่งถนน

ความมืดทำให้มองผ่านกระจกหน้าต่างรถเข้าไปไม่เห็นภายใน

เธอถอยห่างออกมาอีกนิดเพื่อดูท่าที แต่พอเท้าย่ำลงบนพื้นหญ้าข้างทาง แล้วรู้สึกว่าร่องเท้าจมลงไปบนดินโคลนน้ำ ก็รีบกลับขึ้นมาบนถนนตามเดิม

กระจกด้านข้างผู้โดยสารเลื่อนลง มีเสียงร้องถามแข่งกับเสียงฝนออกมา “รถเสียหรือ” เป็นเสียงของผู้ชาย เสียงนั้นฟังดูคุ้นหู แต่ยังไม่แน่ใจ ในทันทีว่าเคยได้ยินที่ไหน

แพทย์สาวก้าวมาข้างหน้าอีกสองก้าวเพื่อให้แน่ใจว่าได้ยินคำตอบ

“ค่ะ คุณช่วยไปส่งที่บ้านได้ไหมคะ อยู่ใกล้ๆ นี้เอง” นิ้วชี้ไปข้างหน้า พยายามมองเข้าไปภายในรถเพื่อให้เห็นหน้าตาคนขับ แต่ภายในนั้นมีดสนิท ไม่เห็นอะไรเลยสักอย่าง จะฉายไฟเข้าไปก็เกรงใจ

ดูเหมือนฝ่ายนั้นจะลังเลอยู่ครู่หนึ่ง กระจกรถถูกเลื่อนขึ้นเปิดกลับดังเดิม วาดตะวันใจหายเมื่อเห็นรถเคลื่อนเชิงช้าต่อไปข้างหน้า แต่แล้วก็ถอนใจอย่างโล่งอกเมื่อเขาชะลอเข้าจอดข้างทาง รีบวิ่งเข้าไปหาด้วยกลัวว่าเขาจะหนีไปไหนเสีย แน่ใจว่าผู้ชายคนนั้นไม่น่ากลัว คนร้ายคงไม่ลังเลที่จะทำอะไรหากเห็นผู้หญิงมาเดินอยู่มีดๆ คนเดียวในคืนฝนตกแบบนี้ ตอนนั้นเพียงแค่ว่ามีใครอีกคนอยู่แถวนี้ด้วยก็อุ่นใจเพียงพอแล้ว

หน้าต่างรถด้านผู้โดยสารเลื่อนลงอีกครั้ง มีเสียงร้องบอกออกมา “ขึ้นมาสิ”

ไม่รอช้า แพทย์สาวเปิดประตูแล้วแทรกตัวเข้าไปนั่ง ปิดไฟฉายสอดลงในกระเป๋าสะพาย พึมพำคำขอบคุณเบาๆ แม้ภายในรถจะมีมืด แต่ก็อุ่นกว่าข้างนอกมาก เพียงแค่นี้ก็เหมือนสวรรค์แล้ว

รถเคลื่อนออกจากที่จอดไปข้างหน้าอย่างเงียบเชียบ ไม่มีการทักทายหรือพูดจากันแม้แต่คำเดียว เป็นครู่เมื่อรู้สึกอึดอัดเต็มที่ หญิงสาวจึงชวนคุย

“ແ່ງຈິ່ງນະະະ ອຢູ່ດີໆ ຝນກໍຕົກແບບໄມ່ຮູ້ຕົວເລຍ” ชายตาดูก็เห็นแต่ซีกหน้า ด้านข้างของเขาเป็นเงาดำๆ อยู่ในความมืด มีเพียงแสงเลือนรางจากหน้าปัดรถเท่านั้น นั่นไม่เพียงพอจะช่วยให้เห็นอะไรได้มากเท่าไรนัก

ฝ่ายนั้นยังคงเงียบ เป็นความเงียบที่ไม่ต่างอะไรจากความกดอากาศที่ผิดปกติ หญิงสาวจึงพยายามคลีคลายบรรยากาศชวนอึดอัดนี้อีกครั้ง

“บ้านคุณอยู่บนนี้หรือคะ”

ยังคงมีแต่ความเงียบดังเดิม เธอจึงสงบปากสงบคำเสีย

จนใกล้ถึงทางแยกเธอก็จึงบอกทางเขไปอีก “ถนนแยกไปทางซ้ายนั่นนะค่ะ”

ซึ่งไปในทิศทางที่บอกประกอบด้วย

แต่แทนที่เขางจะเลี้ยวข้ามฝั่งถนนไปทางนั้น เขากลับขับเรียบเรื่อยต่อไป
ในทิศทางเดิม

“ผ่านทางแยกไปบ้านที่ฉันพักแล้วละค่ะ ขอฉันลงตรงนี้ก็ได้อะค่ะ”

ท่าจะไม่ดีเสียแล้วเมื่อเธอยังคงเคลื่อนต่อไปเหมือนไม่รับรู้ว่ามีใครอีกคน
นั่งอยู่ด้วย วาดตะวันลองร้องขออีกครั้ง

“ขอฉันลงตรงนี้ก็เถอะนะค่ะ รบกวนคุณมากแล้ว”

แต่ก็ยังคงไม่มีการรับรู้เช่นเดิม

ยิ่งห่างทางแยกเข้าบ้านพักออกมาเท่าไร ใจของหญิงสาวก็ฟอลลงเร็ว
ขึ้นเท่านั้น เสียงที่ร้องขอคราวนี้จึงแข็งขึ้น

“ขอฉันลงตรงนี้ก็เถอะค่ะ”

รถเคลื่อนซึ่งช้าเพราะสภาพถนนและเพราะฝนไม่มีที่ท่าว่าจะซาลง
เธอแน่ใจถึงความไม่ชอบมาพากล แน่ใจว่าต้องทำอะไรสักอย่างก่อนที่จะไปไกล
กว่านี้ ดึงสายกระเป๋าสะพายมากุมไว้แน่นด้วยมือซ้าย มือขวายึดเบาะนั่งเอาไว้
ชายตาดูประตูดรถเพื่อหาจังหวะ พอรถชะลอช้าลงอีกเพราะกำลังเลี้ยวหักมุม
เธอผลักประตูออกกว้างแล้วกระโดดลง ไม่สนใจเสียงสบถจากคนขับ เป็นใน
ก็เป็นกัน คนเราเกิดครั้งเดียวตายครั้งเดียว

สะโพกและลำตัวด้านขวาของวาดตะวันกระแทกลงบนพื้นดินแฉะๆ
น้ำซึ่งขังอยู่บริเวณนั้นแตกกระจาย หญิงสาวใช้แขนยันตัวขึ้นได้ก็หลับหูหลับตา
ออกวิ่งล้มลุกคลุกคลาน มือกำกระเป๋าแน่นเพราะมีกุญแจบ้านอยู่ภายใน
ฝนสาดใส่ใบหน้าจนแทบมองอะไรไม่เห็น มะงุมมะงาหราไปได้ไม่ไกลเมื่อเหยียบ
อะไรบางอย่างเข้า ลื่นนั้นลื่น ทำให้ถลาไปข้างหน้า แล้วล้มลงอีกครั้ง กระเป๋า
หลุดจากมือ วาดตะวันควานมือเปะปะไปบนพื้น ถ้าไม่มีกุญแจก็เข้าบ้านไม่ได้
และถ้าเข้าบ้านไม่ได้ ถึงหนีพ้นก็ไม่มียศประโยชน์อะไร

กระเป๋ากระเด็นไปไม่ไกล พอควมมาได้เธอก็จึงพุงตัวลุกยืนแล้วออก

วิ่งต่อ แต่แรงกระแทกจากด้านหลังส่งผลให้เสียหลักไปข้างหน้าอีกครั้ง แล้วล้มลง
ทั้งตัวเพราะไม่ทันได้ตั้งหลัก คางกระแทกกับพื้นถนน ตามด้วยแขนขวาและ
หน้าอก

๒

เสี้ยววินาทีต่อมาเมื่อใหญ่ๆ ก็คว้าคอเสื้อกันหนาวทางด้านหลังแล้ว กระชากอย่างไม่ปราณีปราศรัย ปกเสื้อตัวในรัดลำคอ ตัดทางเดินของลมหายใจ เข้าออก วาดตะวันล่ำลัก รู้สึกถึงอีกมือที่คว้าแขนแล้วลากกลับมาข้างหลัง ได้ยิน เสียงสบถหยาบๆ คายๆ วาดตะวันดินสุดฤทธิ์ ทั้งดิน ทั้งตะ สองแขนป้าย เปะปะเมื่อถูกจับให้หันไปหาหมัดลุ่นๆ ที่กระแทกลงบนปากครึ่งจมูกครึ่ง ทั้ง หน้าผะหงายไปข้างหลัง

หมัดเดียวนั้นทำเอาเมืงง แขนขาอ่อนเปลี้ยไปพร้อมกัน เธอไม่เข้าใจว่า เกิดอะไรขึ้น จนทั้งตัวถูกกระชากอีกครั้ง พยายามต่อสู้อีก และหลังมือสากๆ ก็พาดลงมาอย่างรุนแรงที่ข้างแก้ม แสงสว่างวาบปลาบเข้ามาในดวงตา หูอื้อจน ไม่ได้ยินอะไรไปชั่วขณะ แต่เธอก็ไม่ยอมหมดฤทธิ์ง่ายๆ อย่างดีก็แค่ตาย นิ้วมือ ทั้งสิบนิ้วเกร็งแล้วชวนไปบนใบหน้าที่เห็นรางๆ ในความมืด ผลคืออีกฝ่ายอัด กำปั้นอย่างหนักหน่วงเข้าที่ท้อง คราวนี้ร่างบบบงทรุดฮวบลงกับพื้น หูตา พร่าพราย สติวูบหายไปครู่หนึ่ง

มีแสงอะไรบางอย่างสาดจ้าแทรกฝ่าความมืด ได้ยินเหมือนเสียงเครื่องยนต์ หรือเธอคิดไปเอง สติคงเหลืออยู่เพียงน้อยนิด รู้สึกเหมือนถูกกระชาก แล้ว

ทั้งร่างก็ถูกเหวี่ยง จากนั้นก็เหมือนถูกกระแทกอย่างรุนแรง แล้วตกลงมาจากเบื้องสูง

แพทย์สาวไม่มีแรงประคับประคองตัวเองหรือต่อต้านอะไรอีกแล้ว ได้แต่ปล่อยให้ถูกดึงถูกกระชาก มารู้สึกตัวครึ่งๆ กลางๆ อีกทีก็ลงไปนอนอยู่กับพื้นเปียกๆ เยียบเย็นจนน้ำเข้าไปในทรวงอก ได้ยินเสียงตึกตักอยู่ไม่ไกล มีเสียงร้องอย่างเจ็บปวด ใครจะเจ็บก็ไม่รู้ สมอมีนตื้อและไม่รับรู้เรื่องราวอะไรอีก

จนในที่สุดก็ได้ยินเสียงทุ้มลึกที่คุ้นเคย... นุ่มนวลและปลอบประโลมเสียงนั้นกระซิบบอก

“หมอตะวัน...คุณไม่เป็นไรแล้ว คุณปลอดภัยแล้ว ไม่ต้องพยายามลืมตาหรอก”

เธอกำลังพยายามลืมตาหรือ...ไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังทำอย่างนั้น

เสียงครางอ่อนหวาน คิดว่าจำเสียงเขาได้ แต่ก็ไม่แน่ใจ “เอริค”

รู้สึกเหมือนทั้งตัวลอยขึ้นสูง ความอบอุ่นเข้ามาแทนที่ความหนาวเย็น สบายจนไม่คิดจะทำอะไรอีก ไม่แม้จะลืมตาดูว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น

จะหมดสติไปนานแค่ไหน วาดตะวันไม่อาจรู้ได้ พอพยายามลืมตาอีกครั้งก็ได้ยินเสียงพูดคุยกัน เสียงเหมือนคนหลายคนตะโกนโหวกเหวกไปหมด หนึ่งตาค้างอึ้ง เจ็บราวไปทั้งตัว เจ็บแปลบที่หัวคิ้วจนต้องฝืนปรือตาขึ้นดู

คนแรกที่เห็นคือคนซึ่งเธอจำได้ดี หล่อนสบตาเธออย่างไม่ค่อยแน่ใจ ลักเท่าไรนัก เสียงห้าวๆ จากอีกด้านทำเอาตกใจแทบสิ้นสติไปอีกครั้ง ทั้งๆ ที่ยังมีนั่งและเจ็บปวดไปทั้งตัว แต่ก็ยังฝืนพลิกศีรษะไปทางนั้น

“ตรวจหาร่องรอยข่มขืนด้วยใช่ไหม”

คำคำเดียวนั้นก็ทำเอาวาดตะวันตาสว่าง ตะโกนถามสุดเสียง “เฮ้ย ทำไมต้องตรวจหาร่องรอยข่มขืน” ไม่รู้ตัวเลยว่าที่ตะโกนไปนั้นเป็นภาษาไทย แต่เสียงนั้นคงเบามากเพราะเห็นผู้หญิงทางฝั่งขวาก้มลงหาจนใกล้

“ว่าไงนะหมอ”

“ฉันไม่ได้ถูกข่มขืน” เธอร้องบอกเสียงสั้น

พยายามคิดทบทวนเหตุการณ์ทั้งหมดแล้วใจหาย มีหลายช่วงตอนที่เธอ

จำอะไรไม่ได้ และอีกหลายช่วงที่จำได้เพียงรางเลือน ชักไม่แน่ใจเสียแล้วว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง ประโยคต่อมากำลังอ่อนระโหย

“หรือว่า...ฉันถูกข่มขืนหรือ” อุทานชื่อเดียวที่เรียกความอุ่นใจให้กลับคืนมาได้ในเวลาสั้น เธอต้องการคำยืนยันจากเขา “เอริค”

วาดตะวันยันตัวลุกขึ้นนั่งอย่างลำบากยากเย็น แพทย์ฝึกหัดหนุ่มและพยาบาลสาวใหญ่ถลาเข้ามาจับไหล่แล้วกอดเบาๆ เพื่อให้กลับลงนอน แต่เธอไม่สนใจ ผืนตัวนั่งจนได้ สบเนียนต์ตาสีน้ำทะเลของคนที่ยื่นมือปลอบโยนเพียงอย่างเดียวจะเอาเรื่อง อាកารมีนั่งหายไปเป็นปลิดทิ้ง

“ก็ทำไมต้องตรวจด้วยล่ะ ฉันไม่ได้ถูกข่มขืนสักหน่อย”

ถ้าเรื่องแบบนั้นเกิดกับตัวเองจริง มีหรือจะไม่รู้ ในขณะที่มีบาดแผลแทบจะทั่วทั้งตัว ทั้งเจ็บทั้งช้ำดยกจนไม่รู้แล้วว่าตรงไหนเป็นแผลจากอะไรบ้าง แต่ก็ไม่รู้ลึกถึงความผิดปกติบริเวณนั้นเลยแม้แต่น้อยนิด ถึงจะไม่เคยมีประสบการณ์ในเรื่องอย่างนั้นมาก่อนก็เถอะ มันก็พอบอกกันได้ได้อยู่หรอกถ้ามีอะไรจริงๆ

นายตำรวจหนุ่มชี้ไปทางคนซึ่งยืนอยู่ข้างๆ เป็นเชิงบอกให้รู้ว่าคนนี้ต่างหากที่เป็นคนลี้

หญิงสาวเบี่ยงเบนสายตาคาดคั่นไปทางนั้นแทน และฝ่ายนั้นก็ตอบอย่างตรงไปตรงมาเมื่อไม่เห็นว่ามีอะไรต้องปิดบัง ว่าไปตามจริง ในฐานะแพทย์ประจำบ้านซึ่งทำงานในห้องฉุกเฉินและเป็นผู้ชันสูตรศพผู้ตายสองคน เธอมีส่วนร่วมรู้เห็นเรื่องนี้อยู่ไม่ใช่แน่นอนเหมือนกัน

“เราสงสัยว่าเป็นคนร้ายที่กำลังตามล่าตัวอยู่ไงละหมอตะวัน วิธีการใกล้เคียงกันหลายอย่าง ก็เลยต้องให้แน่ใจว่าเขาทันได้ข่มขืนหมอมหรือเปล่า เพราะนั่นจะเป็นหลักฐานยืนยันด้วยอีกทาง”

ใจหายวูบเมื่อรู้เช่นนั้น วาดตะวันลืมหืออาการบาดเจ็บของตัวเองไปเลย

“หมายถึงคนร้ายที่ข่มขืนผู้หญิงหรือคะ”

นี่เธอใกล้ความตายขนาดนั้นเลยหรือ ผู้หญิงสองคนหลังที่ถูกคนร้ายคนนั้นข่มขืนต่างก็ถูกซ้อมจนตายอย่างทารุณทั้งคู่ เธอเองที่เป็นคนชันสูตรศพ และถ้าพิจารณาบาดแผลตามที่เห็นแล้วมาเทียบกับแผลของตัวเอง มันก็เป็นไปได้ว่าเธอถูกผู้ชายคนเดียวกันนั้นทำร้าย นักจิตวิทยาที่ปรึกษาของแผนกอาชญากรรม

เคยบอกว่าคนร้ายคนนั้นมีความเกลียดชังผู้หญิงชนิดฝังรากลึก การข่มขืนและการทำร้ายร่างกายในแบบที่เพิ่งประสบกับตัวเองเข้าลักษณะนั้นจริง ๆ จำได้เลือน ๆ ว่ายิ่งเธอสู้ ผู้ชายคนนั้นก็ยิ่งหัวเสีย ความรุนแรงที่แสดงออกมาจากความโกรธจนควบคุมตัวเองไม่ได้มากกว่าสาเหตุอื่น ถ้ามันเป็นคนร้ายคนเดียวกับที่ก่อคดีมาร่วมปีแล้วจริง การตรวจหาร่องรอยข่มขืนก็เป็นเรื่องจำเป็น

ก็เลยต้องยอมแต่โดยดี “เข้าใจแล้วค่ะ”

วาทะวันสบตาพยาบาลสูงวัยซึ่งยังคงรี ๆ รอ ๆ อยู่บริเวณนั้นเป็นเชิงบอกให้รู้ว่าต้องการให้หล่อนนั้นแหละเป็นคนตรวจให้ การตรวจหาร่องรอยข่มขืนและเก็บตัวอย่างสิ่งตกค้างภายในนั้นไม่ใช่เรื่องยาก ปกติหมอจะให้พยาบาลทำแทนอยู่แล้ว เธอเองก็เคยทำและเข้าใจขั้นตอนเหล่านั้นได้ดี

“เราจะออกไปคอยข้างนอก”

นายตำรวจวัยกลางคนรูตม่านซึ่งกั้นไว้เพื่อสร้างความเป็นส่วนตัวให้บริเวณแคบ ๆ ในห้องฉุกเฉินนี้ และทำท่าจะกลับออกไป แต่ก็ถูกยั้งไว้เสียก่อน

“คนที่ช่วยฉันไว้ละคะ เขาเป็นยังไงบ้าง”

สองตำรวจต่างวัยสบตากัน และคนหนุ่มกว่าขยับเข้ามาหยุดยืนข้างเตียง ปลอ่ยให้เพื่อนร่วมงานออกไปพร้อมแพทย์ฝึกหัดเพื่อซักถามถึงอาการบาดเจ็บของหญิงสาว

“ตะวัน คุณรู้จักผู้ชายคนนั้นจริง ๆ หรือ”

“ใคร? คนที่ช่วยฉันหรือ เขาชื่อเอริคใช่ไหม”

นายตำรวจหนุ่มตึงเอาสมุดเล่มเล็กออกมาจากกระเป๋าदानในของเสื้อตัวนอก พลิกหาหน้าหลังสุดแล้วพยายามอ่าน

“เอริค แวล...วัล...”

เพียงแค่ได้ยินชื่อต้น วาทะวันก็ให้อุ่นวาบขึ้นมาในใจ ยิ้มออกมาได้โดยไม่รู้ตัว ทวนชื่อนั้นด้วยสัมผัสเสียงสดใสทีเดียว

“เอริค วัลลวงค์ ใช่เขาหรือคะที่เป็นคนช่วยฉัน”

“นั่นละ คุณรู้จักเขาจริง ๆ หรือ รู้จักดีแค่ไหน” มีร่องรอยประชดประชันในน้ำเสียงนั้นด้วย แม้จะพยายามให้ฟังดูเป็นงานเป็นการแล้วก็ตาม

“เขาเป็นคนที่ฉันรู้จัก” เธอเลียงไปเสียอย่างนั้น

“เป็นคนที่คุณรู้จัก? รู้จักกันนานแล้ว?”

คราวนี้แพทย์สาวอีกอึก ก็เพิ่งรู้จักเขาแค่วันสองวันเท่านั้นเอง จะว่าแทบไม่รู้จักเลยก็คงได้ แต่ไม่ยากบอกอย่างนั้น มีอะไรบางอย่างส่อไปในทางไม่ชอบมาพากล และเธอต้องปกป้องเขา ถึงอย่างไรเขาก็ช่วยชีวิตเธอไว้

“ก็...ไม่นานเท่าไร มีอะไรหรือ”

นิโคลัสชายตามองพยาบาลซึ่งเหลืออยู่เพียงคนเดียว เห็นว่ากำลัง่วนอยู่กับช่องใส่อุปกรณ์เก็บหลักฐานการฆ่าฉิ่น จึงขยับเข้าไปใกล้เตียงขึ้นอีกนิด เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับคดีซึ่งตัวเขารับผิดชอบ รายละเอียดบางอย่างยังเป็นความลับสำหรับคนทั่วไป

“ไม่สงสัยบ้างหรือว่าเขาไปทำอะไรแถวนั้นในเวลานั้นพอดี” กระซิบกระซาบราวกับเป็นเรื่องลึกลับเสียเหลือเกิน

วาดตะวันอึ้งไปชั่วขณะ เธอคิดไปไม่ถึงในแง่ไหน จริงนั้นแหละ เขาไปทำอะไรแถวนั้นในเวลาเกิดเหตุพอดีบพอดี โลกนี้อาจมีหลายสิ่งหลายอย่างที่เกิดขึ้นได้โดยบังเอิญ แต่เรื่องนี้ออกจะบังเอิญเกินไปสักนิด

ใจห่อเหี่ยวทีเดียวเมื่อจับได้ว่าตัวเองก็สงสัย ‘เขา’ เหมือนกัน เขาไม่ใช่คนร้าย เธอแน่ใจเช่นนั้น เท่าที่เห็น แม้เพียงในระยะเวลาสั้นแสนสั้น หากก็ดูออกไม่ยากกว่าเขามีจิตใจอ่อนโยน ละเอียดอ่อน และดูดีเกินกว่าจะทำร้ายผู้หญิงได้ถึงตาย อีกอย่าง ผู้ชายที่รับเธอขึ้นรถมีรูปร่างเล็กกว่าเขา ทั้งเล็กกว่าและเตี้ยกว่า เสียงหัวๆ เท่าที่จำได้ก็ไม่ใช่เสียงของเขา

“ไม่ใช่เขาหรอก นิค รับรองได้ เอร็ดไปทำธุระที่วอซอ ตอนเช้าฉันยังเจอเขาเลย แล้วเขาจะไปทำอะไรที่นั่นในเวลานั้นก็ไม่น่าจะเป็นเรื่องสำคัญ ถนนสายนั้นใครจะขับรถขึ้นไปก็ได้ไม่ใช่หรือ” แพทย์สาวสะท้อนความคิดทั้งหมดออกมาเป็นคำพูด ใครจะว่าอย่างไรก็ช่างเถอะ

ประโยคต่อมาหนักแน่นยิ่งขึ้นไปอีก “เขาเป็นคนดี แล้วเขาก็ช่วยชีวิตฉันไว้แหละนิค”

อีกฝ่ายสวนกลับทันควัน “ช่วยจากใคร ตำรวจที่นั่นบอกว่าตอนไปถึงไม่เห็นใครแถวนั้นเลยสักคน”

วาดตะวันชักอารมณ์ขุ่นมัวขึ้นมาบ้างเหมือนกัน

“หมายความว่า คุณสงสัยเอริค แบบนี้ก็แยสิ ถ้ามีพลเมืองดีช่วยใครสักคน ลงท้ายกลายเป็นผู้ต้องสงสัยไปหมดแบบนี้ ต่อไปใครจะอยากช่วยใครอีก”

คิวเข้มเหนือดวงตาสีฟ้าสดใสยื่นเข้าหากัน ออกจะไม่ชอบใจที่หญิงสาวปกป้องผู้ชายที่แม้แต่เขาเองก็ยอมรับว่ารูปร่างหน้าตาดีจนออกนอกหน้าขนาดนี้ เขาคงไม่รู้สึกเดือดร้อนถ้าเป็นคนอื่น แต่ไม่ใช่ นี่เป็นผู้หญิงซึ่งเขาสนใจมาแต่แรกที่อยู่จักกัน ผู้ชายคนนั้นเป็นคนไทยเหมือนกับเธอ เป็นคนชาติเดียวกันในเมืองซึ่งหาคนต่างชาติทำยาก คงมีความเข้าอกเข้าใจและผูกพันกันบ้างหรอก

“แน่ใจหรือจะว่ามีคนอื่นอีก”

“แน่ใจสิ” ยิ่งพูดเธอก็ยิ่งหมดข้อสงสัย คิดอะไรขึ้นมาได้ก็ยกมือขวักขึ้นดูเล็บตัวเอง

“ฉันอาจจำหลายๆ อย่างไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง แต่แน่ใจว่าได้ชวนหน้าผู้ชายคนนั้นด้วย” หากลุ่มเสียดก็ยังสอซัดว่าไม่แน่ใจในเรื่องนี้สักเท่าไรนัก ตอนนั้นสับสนอลหม่านเสียจนไม่รู้จะทำอะไรไปบ้าง จำได้แต่ว่าใจมุ่งมั่นจะหนีให้รอดทำเดี๋ยวนั้น

“นิค...หน้าเขามีรอยช่วนหรือเปล่า” มือข้างเดียวกันนั้นยื่นมาคว่ำแขนเขา นายตำรวจหนุ่มไม่ตอบคำถาม รวบมือบางบนแขนของตัวมากุมไว้แล้วบีบเบาๆ แทนคำตอบ

“เรียบร้อยแล้ว เก็บหลักฐานใต้เล็บของคุณไว้เรียบร้อยแล้ว กว่าจะได้ผลดีเอ็นเอกลับมาก็อีกหลายวัน”

“ก็นั่นละ นั่นละหลักฐานว่าคนร้ายเป็นใคร ตอนนี้มีรอยช่วนที่หน้าด้วยอีกอย่าง” ตามองไปทางม่านซึ่งถูกรูดปิดกลับดังเดิม “แล้วตอนนี้เอริคอยู่ที่ไหน เขาเป็นยังไงบ้าง คุณจับเขาหรือเปล่า”

ชายหนุ่มวางมือเล็กๆ ข้างนั้นลงบนเตียงอย่างนุ่มนวล

“จะให้จับข้อหาอะไรล่ะครับคุณหมอ” เขาทำเสียงล้อเลียน อารมณ์ชักไม่ดีเสียแล้ว

วาดตะวันนอนใจยาว อย่างน้อยเขาก็ปลอดภัย แต่ก็ไม่วายเรียกหาคำยืนยัน

“เขาไม่ใช่ผู้ต้องสงสัยใช่ไหม”

“ไม่มีคำตอบสำหรับคำถามนั้น นอกจากคำตอบนั้น ‘ถามจริงๆ เถอะ คุณรู้อะไรเกี่ยวกับเขาบ้าง’”

นั่นสิ เธอรู้อะไรเกี่ยวกับ ‘เขา’ บ้าง นอกจากแม่เขาเคยเป็นเจ้าของบ้าน ซึ่งเธอเช่าพักอยู่เวลานี้ และเขากำลังพยายามซื้อบ้านหลังนั้นกลับคืนมา นอกจากเขาเป็นคนไทยซึ่งเกิดที่นี่...ที่เมืองวอซอ โตที่นี่ เคยไปอยู่เมืองไทยห้าหกปี พูดภาษาไทยได้ แม้บางครั้งจะผิดเพี้ยนไปบ้างก็ตาม เขาเคยเรียนหนังสือห้องเดียวกับผู้หญิงซึ่งทำงานในสำนักงานบ้านและที่ดินชื่อซินดี้ แล้วยังมีอะไรอีก ก็นึกไม่ออกเสียแล้ว

เห็นสีหน้าหมกมุ่นและครุ่นคิดของหญิงสาว นายตำรวจหนุ่มก็พอจะรู้ว่าเธอก็ไม่แน่ใจอยู่เหมือนกัน จึงตอกย้ำลงไปอีก

“ถ้าคุณยังไม่รู้จักเขาดีพอก็พยายามอยู่ห่างๆ ไว้ก่อนจะดีกว่า อะไรเป็นอะไรตอนนี้เรายังไม่รู้แน่ เรากำลังติดตามเรื่องของเขาอยู่ ที่สำคัญ บาร์ตเล็ตคิดว่าคนร้ายจะกลับมาหาคุณอีก” เขาหมายถึงเพื่อนร่วมงานสูงวัยคราวพ่อซึ่งในเวลานี้คงกำลังสอบปากคำนายแพทย์ผู้เป็นเจ้าของไข้

“คนร้ายคนนั้นไม่เคยทำอะไรพลาด นั่นเท่าที่เรารู้นะ คุณเป็นเหยื่อรายแรกที่ถูกมือไป เขาไม่ปล่อยคุณไปง่ายๆ หรือ ตอนนั้นมีนักกลายเป็นเรื่องของอีโก้ไปแล้ว ยังมีอะไรอีกหลายอย่างที่ฉันไม่รู้ ผมบอกให้รู้ตอนนี้ก็ได้ด้วย แค่อยากเตือนในฐานะที่เราเป็นเพื่อนกันว่าคุณพยายามอยู่ห่างๆ ผู้ช่วยคนนั้นไว้ ให้เรารู้เรื่องเกี่ยวกับเขามากกว่านี้เสียก่อน เข้าใจไหม”

มือใหญ่ๆ วางลงบนบ่าบอบบางของหญิงสาวอย่างเพื่อนที่กำลังห่วงเพื่อน ลืมเสียงเปลี่ยนเป็นร่าเริงตามนิสัยที่แท้จริง

“ยังไงก็อย่าเพิ่งส่งกระຈกดูหน้าตัวเองตอนนี้ก็แล้วกัน เดี่ยวจะหัวใจวายไปเสียเปล่าๆ” रिมีฝึกปากบางคลีเยี่ยมล้อเลียน “ตรวจเสร็จแล้วผมจะกลับมาสอบปากคำคุณเอง”

นายตำรวจร่างสูงหม่นตัวกลับออกไป หญิงสาวร้องขอตามหลัง

“ยังไงฉันก็อยากบอกขอบคุณเขา”

นายตำรวจหนุ่มโผล่หน้ายุ่งๆ กลับเข้ามาอีกครั้ง เขาไม่เห็นด้วย ทำไม

เธอจะไม่รู้

วาดตะวันไม่คิดว่าจะได้พบคนซึ่งช่วยชีวิตเธออีกในคืนนี้ คิดว่าอย่างน้อยๆ ก็คงอีกนานกว่าจะมีโอกาสได้บอกขอบคุณเขา หรือบางทีโอกาสนั้นอาจไม่มาถึงเลยก็เป็นได้ เธอรู้จักเขาอย่างฉาบฉวยเหลือเกิน ถ้าเมื่อวานไม่บังเอิญกำลังเดินทางไปเมืองเดียวกันและเกิดเหตุร้ายรถชนกันขึ้น ก็คงไม่รู้จักกัน และถ้าบังเอิญบ้านที่เธอเช่าพักไม่ใช่บ้านเดิมของแม่เขา เขาก็คงไม่ขึ้นไปหาเธอเมื่อเช้า ที่เขาแวะไปที่นั่นคงเพียงเพื่อไปดูบ้านเก่าของแม่เท่านั้นเอง คงไม่มีอะไรมากกว่านั้น

มีหลายสิ่งหลายอย่างเกี่ยวกับตัวเขาที่จับใจเธอ ไม่ว่าจะเป็นบุคลิกสุ่มและเยือกเย็น แผงความมั่นใจในตัวเองเต็มเปี่ยม หรืออากัปกริยาที่ไม่เร่งร้อน แต่หนักแน่น สายตาที่มองทุกสิ่งทุกอย่างอย่างพินิจพิเคราะห์ ที่เด่นที่สุดคงไม่มีอะไรเกินดวงตาคู่คมเฉียบปลีแปลก นัยน์ตาคู่ทรงอำนาจ บางขณะเหมือนห้วงน้ำลึกสุดหยั่งถึง

หญิงสาวแทบไม่เชื่อสายตาตัวเองเมื่อชายร่างใหญ่โตผลักประตูเข้ามาในห้องพักคนใช้ที่เธอนอนอยู่ในเวลาเกือบห้าทุ่ม เขาผลักประตูห้องพักเข้ามาเอง หลังจากเจรจากับเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งถูกส่งมาให้ความคุ้มครองเธออยู่คู่อุหนึ่ง

พอเห็นเขาเธอก็ไล่สายตาสำรวจตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า จนแน่ใจว่าไม่บาดเจ็บตรงไหนนอกจากที่มีข้อข้างเดิมก็ให้โล่งอก

“ผมมารบกวนคุณหมอหรือเปล่า ที่จริงจะมายเยี่ยมพวุงนี้ แต่เป็นห่วงครับ เมื่อก็พ้อออกจากสถานีตำรวจได้ก็รีบไปจัดการเรื่องรถของคุณก่อน พ้อเรื่องนั้นเรียบร้อยก็ตรงมาที่นี่เลย”

“ตำรวจกักตัวคุณไว้หรือเปล่าคะ” เธอละล้าละลักถาม สีหน้าเปลี่ยนไปทันตาเห็น

“ก็ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกครับ เพียงแค่คุยกันนิดหน่อย” เน้นคำว่า ‘คุย’ เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายกังวลจนเกินไป

“แล้วนี่คุณเป็นยังไงบ้างคะ เจ็บตรงไหนหรือเปล่า คุณได้เปลี่ยนเสื้อผ้าหรือยัง เกิดอะไรขึ้นคะ รถฉนเป็นอะไร เล่าให้ฟังหน่อยได้ไหมว่าเกิดอะไร

ขึ้นบ้าง ฉันจำอะไรไม่ได้เลย”

ยิ้มที่มุมปากหยักลึกกว้างขึ้น เอริกยื่นเกือบชิดขอบเตียง สองมือซุกกระเป๋ พิจารณาใบหน้าที่มีแต่ริ้วรอยจากการถูกทำร้าย ใต้คางมีผ้าก๊อซผืนใหญ่ปิดไว้ แขนขวาพันผ้ายัดพะรุงพะรัง

“ขอให้ผมถามคุณก่อนเถอะ รู้สึกอย่างไรบ้างครับตอนนี้ เจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

เธอโคลงศีรษะ สบดวงตาคมเฉียบที่กำลังฉายประกายกลับมา

“ตอนนี้ไม่รู้สึกละเลยคะ ยาแก้ปวดคงยังทำงานอยู่ มือคุณล่ะคะ เป็นยังไงบ้าง ขอดูหน่อยได้ไหม” ยังมีความคิดว่าจะถึงอย่างไรตัวเองก็เป็นคนแรกที่ยื่นแผลนั้นให้เขา

ชายหนุ่มดึงมือขวาจากกระเป๋ากางเกงแล้วยื่นมาตรงหน้า ผ้าพันใหม่สะอาดสะอาด เป็นลักษณะการพันที่มองปราดเดียวเธอก็รู้ว่าเป็นฝีมือคนอื่น

“ใช้งานหนักไปหน่อย ก็เลยต้องเย็บใหม่” เสียงพูดทุ้มลึกมีเสียงหัวเราะปนอยู่ด้วย รวากับว่านั่นไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญแต่อย่างใด

เขายกมือซ้ายขึ้นแตะเบาๆ ที่ผ้าปิดแผลเหนือหัวคิ้วของหญิงสาว เรื่อยลงมาที่ข้างแก้มซึ่งยังคงมีรอยแดงช้ำเลือดให้เห็น ท่วงทำนั่นอ่อนโยนเสียงหนาวตตะวันเคลิ้มไปชั่วขณะ ลืมบางคำถามไปแล้วด้วย ได้แต่พิมพ์เหมือนบันทึกตัวเอง

“คุณต้องเจ็บตัวเพราะฉันแท้ๆ เลย”

“ที่จริงผมก็ไม่ได้เจ็บตรงไหน” เขาบิดไปเสียอย่างนั้น

“เล่าให้ฉันฟังได้ไหมคะว่าพอคุณไปถึงแล้วเกิดอะไรขึ้นบ้าง”

สองมือใหญ่ๆ กลับไปซุกกระเป๋ากางเกงดังเดิม

“ตอนที่ผมไปถึงไม่แน่ใจว่าคุณยังรู้สึกตัวอยู่หรือเปล่า เห็นผู้ชายคนนั้นกำลังพยายามลากคุณไปที่รถ”

“คุณเห็นหน้าเขาไหมคะ”

“เห็นครับ แต่ไม่ชัด เพราะมืด ฝนก็กำลังตกหนักด้วย ผมบอกตำรวจไปเท่าที่เห็น คิดว่าตอนที่ผมแย่งตัวคุณมาได้ เขาคงเจ็บพอสมควร คงหาตัวไม่ยาก เขาคงไปหาหมอที่ไหนสักแห่ง ตอนที่ผมเอาตัวคุณมาขึ้นรถ เขาลุกไม่ได้แล้ว

แต่เห็นว่าพอตำรวจขึ้นไปดู เขาก็หายไปเสียก่อน”

ชายหนุ่มเล่าเรียบเรียงราวกับเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ เชื่อกันว่าดวงตะวันพอจะจำเหตุการณ์นั้นได้บ้างเลื่อนๆ ว่ามีเสียงเหมือนคนต่อสู้กัน จำเสียงใครคนหนึ่งที่ถูกทาบอย่างเจ็บปวดได้ดี พอจะเดาได้ว่าคงเป็นฝ่ายนั้นที่เจ็บตัว

“ส่วนรถของคุณ ผมเอาไปไว้ที่บ้านให้แล้ว ตำรวจไปตรวจหารอยนิ้วมือ แต่คงไม่ได้อะไรกลับไป ผมคงจะรอรอยอะไรต่ออะไรไปหมด พรุ่งนี้ผมจะไปจัดการเรื่องรถของคุณอีกที” พูตราวกับนั่นเป็นงานของตัวเอง

“รถมันเป็นอะไรคะ ที่จริงยังใหม่อยู่เลย”

“ปลั๊กระบบไฟหลวมครับ สงสัยว่าคงมีใครไปทำให้มันหลวม แล่นๆ แล้วกระตุกก่อนดับไซ้ใหม่”

ดวงตาโตใสแจ๋วเบิกกว้างด้วยคาดไม่ถึง

“ไซ้คะ แต่ใครจะทำอย่างนั้นได้ละคะถ้าไม่มีกุญแจเปิดประตูลูก ในเมื่อฝากระโปรงรถต้องเปิดจากข้างใน”

“คาดิลแลกรุ่นนั้นนัดเปิดจากภายนอกก็ได้ครับ ที่ฝากระโปรงรถมีรอยงัดด้วย”

“แสดงว่ามีคนตั้งใจให้รถไปตายกลางทาง”

เขาไม่ตอบในเมื่อชัดเจนอยู่แล้ว

“แล้วนี่ฉันควรทำยังไงคะเรื่องรถ” เรื่องเจ็บตัวกลายเป็นเรื่องรองไปเสียแล้วเมื่อมีภาระเรื่องรถเข้ามาแทรก

“รถรุ่นปีที่แล้วประกันยังครอบคลุมอยู่ ผมจัดการให้เอง คุณไม่ต้องเป็นห่วง”

มีเสียงพูดคุ้ยดังเข้ามาจากหน้าห้อง และทั้งคู่ก็มองไปทางนั้นพร้อมกัน เกือบเป็นเวลาเดียวกับที่นายตำรวจหนุ่มเจ้าของคดีหลักประตูเข้ามา สีหน้าเคร่งเครียดมาแต่ไกลทีเดียว สายตาที่มองมายังคนซึ่งยืนอยู่ข้างเตียงนั้นกว้างราวจะส่งเปลวเพลิงมาเผาผลาญร่างซึ่งใหญ่และสูงกว่าให้ย่อยยับลงกับตา

ไม่มีใครพูดอะไรเลยอยู่ครู่ใหญ่ จนต่างฝ่ายต่างก็อึดอัด คนป่วยจึงเป็นคนตั้งคำถามขึ้นก่อน

“มีอะไรหรือ นิค คิดว่าคุณกลับบ้านไปแล้ว”

ตำรวจร่างสูงยืนกอดอกอย่างจะเอาเรื่องอยู่ปลายเตียง ทำทางซึ่งซึ่งจนคนมาถึงก่อนมองแล้วยิ้มอย่างขบขัน

“ผมเพียงแวะมาดูคุณ”

“ฉันไม่เป็นไรแล้ว ขอขอบคุณนะ กลับบ้านไปเถอะ ตอนนี้แมวของคุณคงหิวจนชักดิ้นชักงอไปแล้วมั้ง”

“คุณแน่ใจ? อย่างที่บอก ถึงยังไงก็ระวังตัวหน่อยก็แล้วกัน มีอะไรร้องเรียก...” พยักพยิดไปทางประตู

“ค่ะ” หญิงสาวรับคำอย่างเสียมิได้

“พรุ่งนี้ผมจะมาอีก คุณต้องอยู่ที่นี้สองวันไซ้ใหม่”

“ก็คงอย่างนั้น แต่ฉันคงขอออกจากโรงพยาบาลก่อน อยู่เฉยๆ ตั้งสองวันคงทนไม่ไหว”

“ตามใจ จะเอาอย่างนั้นก็ได้อีก แต่คุณจะไปอยู่ที่ไหน กลับบ้านหรือ อย่าลืมว่า...” เขาหยุดพูดเมื่อคิดได้ว่ามี ‘คนอื่น’ อยู่ในห้องนี้ด้วย “...ตอนนี้คุณไปอยู่ที่ไหนก็อาจไม่ปลอดภัยทั้งนั้นจนกว่าจะจับคนร้ายได้ คุณคิดว่าจะไปอยู่ที่ไหนล่ะ”

คำตอบมาโดยที่ไม่มีใครคาดถึงจากคนซึ่งยืนฟังเสียบเสียบมาพักใหญ่

“ไปอยู่ที่บ้านผมชั่วคราวก่อนก็ได้ครับ คุณหมดอะวัน ผมรับรองความปลอดภัยให้ อย่างน้อยๆ ก็จนกว่าคุณจะแข็งแรงขึ้น”

ใบหน้าคมคายระบายรอยยิ้มขบขัน มองตามหลังนายตำรวจหนุ่มที่กำลังฮึดฮัดเปิดประตูออกไปจากห้อง เมื่อหันกลับมาทาง ‘คนป่วย’ ประกายระยิบระยับในดวงตาก็ยังไม่เลือนหายไปเสียทั้งหมด